

Vlaamse Studenten betogen tegen financieringsvoorstel

Leuvense studenten doen niet mee

Het financieringsvoorstel voor het hoger onderwijs van minister Frank Vandenbroucke (sp.a) valt niet in goede aarde bij de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) en de onderwijsvakbonden. Daarom organiseren zij de komende weken verschillende acties. Het nieuwe financieringsvoorstel zou "een sociaal bloedbad aanrichten bij alle universiteiten, behalve bij de K.U.Leuven en de UGent," klinkt het bij VVS. Ook 10 van de 21 hogescholen zouden dat lot ondergaan.

Bram Delen

De eerste eis van VVS luidt "meer geld voor onderwijs". Maar is daarvoor wel plaats in de Vlaamse begroting? Jan Fabry, voorzitter VVS: "Vanuit het kabinet krijgen we de laatste tijd signalen dat daartegen geen principiële bezwaren meer zijn. Maar we willen met onze actie de Vlaamse regering als geheel bereiken, want zij moet budgetair gevolg geven aan haar pleidooi voor een kennissamenleving. De structurele onderfinanciering van de hogescholen kunnen we enkel oplossen door extra geld, dat we niet mogen gaan zoeken bij de universiteiten. Aan het verdwijnen van associaties of instellingen kan trouwens beter een open debat vooraf gaan."

VVS spreekt over het huidige financieringsvoorstel als een sociaal bloedbad. "Dat is natuurlijk vooral de terminologie van de onderwijsbonden. Maar het klopt wel. Tachtig tot negentig procent van het hoger onderwijsbudget gaat naar personeel. Rationalisatie zal dus zeker gepaard gaan met ontslagen en het voorstel van de minister zegt niets over hoe hij dat probleem wil oplossen."

VVS heeft het vooral moeilijk met het feit dat het nieuwe financieringsvoorstel uitsluitend outputgedreven is. Dat wil zeggen dat instellingen niet langer gefinancierd zullen worden op basis van het aantal opgenomen studiepunten, maar op het aantal studiepunten waarvoor de student slaagt. Het zou de instellingen er niet enkel toe aanzetten hun kwaliteitsnorm te verlagen, maar ook om de sociaal zwakkere student 'af te stoten'.

De vraag is of universiteiten en hogescholen dan aan *cherry picking* kunnen doen. Daarvoor is hun informatie over de inschrijvende student niet gedetailleerd genoeg. Jan Fabry: "Dat klopt misschien op het eerste zicht, maar een instelling kan wel heel bewust in zogenaamd 'witte' scholen rekruteren en in 'zwarte' scholen niet. Dat zou nefast zijn voor de emancipatie van kansarme groepen." Nochtans wil Frank Vandenbroucke beursstu-

dent dubbel financieren. Maar dat schiet volgens VVS zijn doel voorbij: "Is de beursstudent een erg slechte voorspeller voor studiemoeilijkheden? Beursstudenten lijken zelfs beter te presteren. Dit zal het asociale effect van de outputfinanciering dus niet corrigeren. VVS ijvert dan ook voor een uitbreiding van studentenkenmerken als indicator voor studievertraging en uitval. Waar horen de allochtonen, de mensen met een BSO- of TSO-vooropleiding of een functiebeperking thuis in het plan? Outputfinanciering focust hoofdzakelijk op de door- en uitstroom, terwijl de kansengroepen eerder te kampen hebben met instroommoeilijkheden. Financiering op basis van studentenkenmerken kan dus beter in combinatie met een inputfinanciering." De beursstudent is wel makkelijker te kwantificeren dan de allochtone student. Volgens Fabry onderzocht VVS echter al enkele pistes om op een objectieve en verifieerbare manier studentenkenmerken te registreren, zonder planlast te veroorzaken.

Wat de kwaliteitsverlaging betreft, lijkt het wel alsof VVS haar vertrouwen opzegt in de kwaliteitscontrole van de Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR) en het Nederlands Vlaams AccreditatieOrgaan (NVAO). "Dat is zeker niet zo," zegt Fabry, "VVS is een grote voorstander van accreditatie, maar dat is louter kwaliteitsbewaking en er is vaak nog voldoende marge aanwezig om de kwaliteit te verlagen. Daarom stelt VVS voor om expliciet onderwijskwaliteitsparameters op te nemen in het nieuwe model."

Niet alleen het outputmodel stoot tegen de borst, ook de hoge inschrijvingsgelden voor aanvullende opleidingen, bissers en trissers, baren de Vlaamse student zorgen. "Die inschrijvingsgelden kunnen in bepaalde gevallen oplopen tot 25.000 euro en de criteria hiervoor zijn veel te vaag geformuleerd. Het is helemaal niet duidelijk wat deze astronomische bedragen zou rechtvaardigen."

De Leuvense studenten, verenigd in

LOKO, betogen niet mee. De K.U.Leuven wint immers door het nieuwe financieringsvoorstel. Hoe werd daar door de andere studentenraden op gereageerd? Thomas Delaet, voorzitter van LOKO: "In het begin van het academiejaar waren de relaties wel wat bekoeld, maar zodra bleek dat we in een minderheidspositie zaten binnen VVS, hebben we het zware oppositiewerk achterwege gelaten. De andere studentenraden begrijpen wel dat wij in onze positie voor het nieuwe model zijn. Maar we nemen dit standpunt niet alleen in uit eigenbelang. LOKO is ervan overtuigd dat een eenvoudig model nog altijd het beste is. VVS wil te veel parameters en is wiskundig niet sluitend. Zo'n model wordt te complex en zal haar doel dan ook voorbij schieten." Kan LOKO zich dan helemaal niet vinden in de kritiek van VVS? "Die kwaliteitsparameters vinden we een sterk punt en wij zijn ook voor een gedeeltelijke financiering van de masters en dus tegen astronomisch hoge inschrijvingsgelden. Maar om de zaken klaar en duidelijk te stellen, betogen we niet mee," besluit Delaet. Een ramp vindt VVS dit niet aangezien het om

Nummer 17

♦ Alice Russell is
Joss Stone niet

p. 20

♦ Jazz-legende Henry
Butler voor NewOrleans

p. 16

♦ Tussen studeren en
onderzoeken

p. 3

verschillende regionale acties gaat, in plaats van nationale.

De uitvoeringsdatum van het financieringsvoorstel werd al verschoven van 2007 naar 2009, net voor het einde van de Vlaamse legislatuur. Binnen de Vlaamse Interuniversitaire Raad gaan er nu stemmen op — die vooral uit Brussel komen — om het hele boeltje nog uit te stellen tot 2013.

Beeldend Kunstenfestival
Ithaka: Katern

p. 9-12

(foto Christophe Ketels)

(advertentie)

Simon Schrijft

Kogelvrij

*Ik kon prima met je opschieten, tot je me kogelvrij verklaarde. Toen schoot alles alleen nog los. Mijn veters, bijvoorbeeld. Maar ook een aorta, een miniminotaurus, een draad. 'Opgepast: losschietend materiaal'. En al mijn vrienden lazen het op mijn voorhoofd: 'Zwenkt Uit'. Een ziel is soms bekrasterd dan een boom in een studentenpark. Had je me maar nooit verklaard. Niet je liefde, niet kogelvrij. Dan zaten tenminste mijn veters nu nog vast, en andere dingen meer. Ach, vastzitten. Des te vrijer ik ben, des te meer ik me gebonden voel aan de emotie die 'jij' heet. Compleet vast, en toch te los. Als ware ik vastgesnoerd aan levensblijve losstaande schaatsen. Zoiets, maar dan minder metaforisch.

* Hip hip hoera. Weer een jaar

alleen. Ik trakteeer mezelf dan maar op een hip hip hoera, in een willekeurige straat in een stad en staat naar keuze. Leve het openbare leven en dito lijven. Straatmadeliefjes, je kent ze wel. Ik ook, hoor, reken maar van yes. Ze deinen koket door de straten bij nachte, en wachten vergeefs op een hagelwit paard. Met Richard Gere erop. Of, bij gebrek aan Gere, een ridder. Bovendien begrijpen ze me, mijn madeliefjes. Het is dat vergeefse wachten dat ons verenigt. Waar ook ter wereld ik kom, een vleugje gesettele melancholie volstaat om elkaar te herkennen. Dat scheidt een band die nooit wordt besproken, enkel geroken, helaas soms gebroken: wanneer iemand van ons plots wél vindt wat hij al wachtende nooit verwacht had te vinden. Dan is er geen band meer, of loopt ie minstens leeg.

* Ik kon prima met je opschieten, tot je me kogelvrij verklaarde.

Tot je weggaan tot kunst verhef. Ik ben een kunstliefhebber, zie je, en ik heb al vele musea langs buiten gezien, maar hoe je rug zich tot mijn horizon transformeerde... Dat ging en gaat nog steeds mijn bedje ver te boven. (ach, toen bedden nog geen ziektes hadden!) Sindsdien laveer ik door de dagen en de straten, vergeefs trachtend de horizon te bereiken. Geen regenboog leidt me af, geen regen houdt me tegen. Geen heimwee word ik lichter, geen stap kom ik nog dicht. Ik hoop ooit, in het midden van mijn leven, te verdwalen in een bos. Maar hoe geraak ik in het midden van mijn leven? Ik vier mijn verjaardagen niet meer.

* Hip hip hoera. Weer een jaar alleen. Mijn banden zijn ontspoord. Mijn horizon verdwenen. Straatmadeliefjesbenen. Hip hip hoera.

Simon Horsten

Taxi's Benny

Doodknuffelen

Rector Vervenne hanteert duidelijk een andere stijl dan zijn voorganger. Oud-rector Oosterlinck maakte er geenszins een geheim van: hij zou niet de rector zijn, die "verantwoordelijk" was voor studenten in de Raad van Bestuur. Het heeft niet mogen baten. Studenten zijn door Vervenne binnengehaald in ongeveer elk orgaan. We willen het de rector best geven dat dat uit idealisme was, maar misschien was het toch niet ideaal. Hij heeft de studenten laten struikelen over hun eigen strategie van altijd teveel te vragen, omdat je toch nooit alles krijgt.

Dit academiejaar hebben studenten plots wél alles gekregen, tot en met dat wat altijd volstrekt onmogelijk had geleken: een zitje in het Gemeenschappelijk Bureau. Er wordt vaak gezegd dat er twee manieren zijn om studenten monddood te maken. De eerste is: hen op geen enkele vergadering toelaten. De tweede is: hen op alle vergaderingen toelaten. De studentenbeweging gaat vandaag gebukt onder de veelheid aan mandaten. Die mandaten kunnen slechts allemaal ingevuld worden door bedenkelijke cumuls, die het democratisch gehalte van de studentenbeweging ernstig aantasten.

Dat is de eerste valstrik waar de studenten zich hebben laten vangen. De tweede is dat ze zich het hoofd op hol hebben laten brengen door 'medebestuur'. Opnieuw vanuit het idee dat je toch nooit alles krijgt wat je vraagt, hebben studenten altijd zo'n groot mogelijk aandeel in het beleid opgeëist. Ze beriepen zich daarvoor op hun grote aandeel in de universitaire gemeenschap en schermde met hun dossierkennis.

In *Veto 6* van dit jaar zei Raf Masschelein, die zelf studentenvertegenwoordiger was en nadien Coördinator Studentenbeleid: "Studenten zijn soms niet voldoende ingewerkt (...). Een bepaald aantal studenten is daartoe wel in staat, maar ook dat is een risico: ze vervreemden van hun eigen basis. Een ander gevaar is dat zij de illusie wekken van competentie, die absoluut niet aanwezig is bij de basis of tussenlaag." Met andere woorden: studenten geven zich graag uit voor capabele bestuurders en dat is strategisch gezien begrijpelijk, maar ze moeten tegelijk wel inzien dat ze daarvoor in feite niet geschikt zijn. Dat is geen schande, vindt Masschelein, want ook de meeste professoren zijn daarvoor niet geschikt. Logisch eigenlijk, want rector of coördinator zijn is een voltijdse baan. Wie voltijds studeert of doceert, kan onmogelijk alle dossiers evengoed beheersen als de rectorale ploeg.

De studentenbeweging moet dat voor zichzelf durven toegeven. Waar een rector soms genoeg heeft aan een diagonale lezing van een dossier, slagen

studentenvertegenwoordigers er vaak niet in om zelfs na een grondige lezing, datzelfde dossier tot in de puntjes te beheersen. Harde kritiek leveren gaat wel, want er is een hemelsbreed verschil tussen kritiek leveren en een dossier zo onder de knie hebben dat je ermee aan de slag kan. Studentenvertegenwoordigers zouden consequent naar dit inzicht moeten handelen en niet langer pretenderen mee beleid te moeten maken. Dat is niet goed voor het beleid en nog minder voor de geloofwaardigheid van studentenvertegenwoordiging.

Maar niet enkel de studenten gaan daar in de fout: ook de rector en zijn ploeg maken die fout. Op elke vraag van de studenten over het beleid, komt gegarandeerd de wedervraag wat studenten ervan vinden. Dat is geen correcte manier van werken. De rector geeft zadelt de studenten op met zijn eigen verantwoordelijkheden, die ze in feite niet aankunnen.

Dat wil niet zeggen dat studenten uit alle raden en organen moeten verdwijnen, integendeel. Maar ze moeten op die vergaderingen niet mee helpen schrijven aan dikke dossiers. Ze moeten die dikke dossiers laten schrijven door wie ervoor betaald wordt en ze dan grondig lezen en van gefundeerde kritiek voorzien. Studentenvertegenwoordigers moeten het beleid controleren en de alarmbel luiden als de belangen van hun achterban in het gedrang komen. De studentenbeweging is de organisatie van een belangengroep, die dus per definitie oppositiewerk levert. Een belangengroeporganisatie kan nooit goed mee beleid maken, want beleid maken betekent keuzes en compromissen maken. Waar keuzes gemaakt worden, sneuvelen opties. Waar compromissen gemaakt worden, sneuvelen principes. De slechtste Minister van Leefmilieu is de voorzitter van de Boerenbond. Dat zal in de eerste plaats gevonden worden door de leden van zijn eigen organisatie, want hij zou toegevingen moeten doen aan de milieubeweging die voor zijn agrarische achterban onmogelijk zijn. Precies hetzelfde gaat op voor studenten.

Het evenwicht moet hersteld worden. De beleidsmakers moeten het beleid maken: daarom heten ze zo. En studentenvertegenwoordigers moeten studenten vertegenwoordigen: daarom heten ze zo. Het heeft geen enkele zin om belangenorganisaties mee beleid te laten maken. Dat is niet goed voor het beleid en ook niet voor de belangenorganisatie en haar leden. Alleen als iedereen zich aan zijn oorspronkelijke taak houdt, is een echte constructieve dialoog mogelijk en geraakt het beleid ook werkelijk vooruit. Er is niemand bij gebaat dat studenten en rectoren mekaar doodknuffelen.

Gijs Van Gassen

Lezersbrief

Repetitoren

In het artikel "Middelpunt repetitoren: bureaus worstelen met schimmig imago" getuigde ik als ex-repetitor bij Memento onder de schuilnaam Peter. Ik kan mij echter niet vinden in de algemene teneur van de artikels waarin mijn getuigenis verscheen.

Het artikel met mijn getuigenis werd mij ter nalezing voorgelegd. Ik vond het toen niet mijn taak om kritiek te geven op de teneur van het artikel. Ik heb vooral mijn citaten nagekeken: die waren op zich juist weergegeven. Toch kan ik mij niet helemaal vinden in de context waarin mijn uitspraken werden gepresenteerd.

Zo werd de zaakvoerder van Memento verweten dat hij studenten "afblaft". De aanpak van Memento was vaak confronterend, maar "afblaffen" is daarvoor een overdreven beschrijving. Bovendien paste de zaakvoerder zijn aanpak duidelijk aan naargelang de specifieke student. Plus, er was een groep studenten die in mijn ogen baat hadden bij een confronterende aanpak.

Wat ik kan bevestigen, is dat studenten vaak werden aangespoord om voor meerdere vakken repetities te volgen. Ik had het daar soms moeilijk mee, maar de realiteit is natuurlijk ook dat de studieproblemen zich zelden beperkten tot één vak. Een ruimer vakkenpakket kostte meer, maar bood voor de gemiddelde student waarschijnlijk ook de beste kans op slagen.

Wat ik ook kan bevestigen, is dat repetitoren bij mijn weten in geen enkel Leuven kantoor een specifieke opleiding krijgen om studenten te begeleiden. Ideaal is dat niet, maar ik blijf ervan overtuigd dat vele repetitoren, waaronder ikzelf, studenten echt geholpen hebben.

Ik wil in dit verband ook kwijt dat repetities volgens mij wel degelijk een meerwaarde bieden ten opzichte van monitoraten voor een bepaalde groep studenten. De verschillende situeren zich op twee vlakken:

1) Repetitoren gaan actief op zoek naar studieproblemen, bij monitoraten ligt dit initiatief bij de student zelf. Het probleem van de studenten aan wie ik les gaf, was echter meestal dat ze geen

vragen hadden en de stof zonder nadenken vanbuiten leerden.

2) Repetitorenbureaus zijn veel minder vrijblijvend dan monitoraten. Ze zetten studenten onder zwaardere druk om te studeren en om anders te studeren.

Ik kan mij wél vinden in de vraag naar duidelijke regelgeving omtrent repetitorenbureaus. Zo gebeurt de controle op repetitoren nu alleen door zaakvoerders en studenten. Bij Memento was er wel een serieuze selectie en bovendien kreeg ik regelmatig feedback op mijn manier van lesgeven. Maar ik kan mij niet van de indruk ontdoen dat niet alle kantoren even streng zijn.

Tot zover mijn bedenkingen bij het artikel waarin ik getuigde. Er verscheen vorige week ook een tweede artikel dat volledig gewijd was aan Memento, onder de titel "Angst Verkopen". Dit artikel had ik niet gelezen vóór de publicatie en het was ook niet gebaseerd op mijn getuigenis. De beschuldigingen in dat artikel kan ik vanuit mijn ervaring echter niet bevestigen of moet ik heel sterk nuanceren.

Ten eerste vormde een zekere controle op de student inderdaad een onderdeel van de werkwijze van Memento. De zaakvoerder vroeg studenten vaak hoe ze zelf hun tijd besteedden. Maar de controle nam niet de proporties aan die werden gesuggereerd: ik heb geen weet van repetitoren die studenten bespioneerden of uit cafés plukten!

Een tweede aantijging betreft het aanbieden van testen tegen betaling. Ik liet mijn studenten veel oefeningen voorbereiden als test. Ik organiseerde die testen bewust buiten de betaalde repetitie-uren, nooit ben ik onder druk gezet om die oefeningen aan te rekenen.

Een derde aantijging die ik niet kan bevestigen, betreft het "rekken" van repetities. De zaakvoerder heeft mij nooit onder druk gezet om meer repetities te geven dan nodig.

Als repetitor werd ik wel aangespoord om zoveel mogelijk studenten te begeleiden (wat niet hetzelfde is als repetities rekken!). Dat was vooral zwaar voor mij, maar ik heb mijn repetities wél steeds degelijk

voorbereid.

Tot slot kan ik mij ook niet scharen achter het beeld van de zaakvoerder als iemand die "gewoon angst verkoopt". De man verdient natuurlijk zijn brood met zijn kantoor en zijn aanpak was soms hard. Maar ik ken de zaakvoerder vooral als iemand die oprecht begaan is met zijn studenten en als iemand die enorm veel belang hecht aan de kwaliteit van zijn begeleiding.

Sommige elementen die ik in deze brief aanhaal, heb ik ook verteld aan *Veto* vóór de publicatie van de reeks. De auteurs hebben de genuanceerde informatie die ik heb aangereikt dan ook selectief verwerkt. Algemeen focuste de artikelreeks te sterk op de vermeende negatieve aspecten van repetitorenbureaus. Bovendien kan ik niet aanvaarden dat Memento zo sterk werd gevisieerd met naar mijn aanvoelen onjuiste of uit de context gerukte informatie, terwijl twee andere kantoren zich konden profileren. De reeks doet de gedrevenheid en de sérieux van de zaakvoerder en de repetitoren van Memento oneer aan. Ik heb zelf bij Memento gewerkt en ik blijf ervan overtuigd dat het een ernstig kantoor is.

Peter

Naschrift

Zoals Peter zelf aangeeft, heeft hij het artikel op voorhand kunnen inkijken en heeft hij de kans gekregen wijzigingen aan te brengen, zoals dat in de regel bij *Veto* het geval is. Het was toen wel zijn taak om te reageren.

Door niet te reageren keurde hij de inhoud ervan expliciet goed. Elke opmerking van onze bronnen hebben we afgewogen en op hun vraag doorgevoerd. Alle andere reacties op dit artikel — zowel van lezers als van bronnen — waren onverdeeld positief en betwistten geen van de pijnpunten die we aankaartten.

De redactie

DE KNELLENDEN KINDERSCHOENTJES VAN LVSO

Student-onderzoekers, verenigt u?

Studenten geneeskunde durven wel eens andere interesses te vertonen dan louter klinische. Op wetenschappelijk vlak poogt hun faculteit deze reeds jaren actief aan te moedigen door de deelname van gemotiveerde studenten aan onderzoek te ondersteunen. Toen enkele geneeskundestudenten bovendien zelf de Leuvense Vereniging voor Student-Onderzoekers (LVSO) uit de grond stampten (2000) en het geheel een officieel karakter kreeg door het concept in statutaire vorm te gieten (2003), leek het hek voor uitgebreid studentenonderzoek pas goed van de dam. Lieven Van der Veken, voormalig voorzitter van LVSO, en Michiel Verfaillie, huidig functiehouders, vertellen over idealiteit en realiteit van het studentenonderzoek.

Liesbet Temmerman

Veto: Toen LVSO werd opgericht was studentenonderzoek al lang traditie. Vanwaar de noodzaak aan een vereniging?

Lieven Van der Veken: «Student-onderzoekers (SO) waren inderdaad geen nieuwigheid. Ik sla er een beetje met de pet naar als ik zeg dat er al minstens dertig jaar SO zijn in geneeskunde, maar het is in elk geval heel lang. LVSO ontstond naar aanleiding van een congres voor SO in Nederland. De oprichting van de vereniging had toen als doel het organiseren van een dergelijk congres in Leuven. Als SO volg je een individuele loopbaan. Via de vereniging en de ontmoetingen op congressen kan je in contact komen met andere SO. Het delen van enthousiasme, twijfels, uitwisselen van problemen schept een band. Via LVSO zouden we SO kunnen rekruteren, motiveren, informeren, vormen en later ook samen houden. Deze ideeën vormden de kern van de visie die heerste toen ikzelf nog in LVSO actief was. Spijtig genoeg hebben we deze (nog) niet volledig kunnen realiseren.»

GEEN ELITE

Veto: Zijn de doelstellingen dan gewijzigd doorheen de tijd?

Michiel Verfaillie: «'In den beginne' was ik er uiteraard nog niet bij. Toen ging het eerder om een select clubje studenten dat onderzoek mocht doen, omdat hun punten goed genoeg waren. Combineer dit met bar weinig informatie naar buiten toe en je krijgt de reputatie van het creëren van een intellectuele elite. Voor mij is het prioritair om, mits voldoende informatieverstreking, het onderzoek open te stellen voor elke geïnteresseerde student. De negatieve connotatie zou dan kunnen omgebogen worden naar een positieve attitude ten aanzien van studentenonderzoek. Dit is zeker in de lijn van de gedachtegang van mijn voorganger. De puntennorm, die nog steeds geldt indien je het statuut student-onderzoeker onmiddellijk wilt verkrijgen, wordt mijns inziens vaak verkeerd begrepen. Ze werd oorspronkelijk ingevoerd om studenten tegen zichzelf te beschermen. De faculteit is er, niet geheel onterecht, van overtuigd dat studenten met hogere punten de druk en extra inspanning van het onderzoekswerk beter kunnen verdragen. Het mag nooit de bedoeling zijn dat je studies onder SO lijden. Je moet echter ook bedenken dat punten geen garantie zijn voor je prestaties als onderzoeker. Daarom kan elke student die dat wenst, beginnen als vrij onderzoeker (VO). De lat ligt hiervoor iets lager dan voor SO, na positieve evaluatie van een termijn als VO kan je overgaan op het statuut.»

Lieven: «SO is dikwijls ook een doorstroom naar een doctoraat. In dat opzicht blijft de puntennorm een redelijke

wel enkele publicaties aan overgehouden. Indien gevraagd wordt naar labo-ervaring kan je deze ook voorleggen, waar ze in geneeskunde anders maar povertjes is. Hoe je die verkregen hebt, is dan weer van ondergeschikt belang. Je moet het geheel meer zien als een kans om in contact te komen met onderzoek, om een zekere attitude te verwerven.»

Michiel: «Deze vraag toont zelfs mooi het verkeerde uitgangspunt aan. Via SO krijg je een schitterende kans om te weten te komen of onderzoek jouw 'ding' is. Vergeet toch in godsnaam dat hele gedoe over het curriculum! Het voordeel is vooral te vinden op het vlak van persoonlijke ervaring, eigenkennis. Wie denkt aan het opblinken van zijn CV, heeft het bij het verkeerde eind. We moeten niet zo naïef zijn uit te sluiten dat curriculumjagers zich niet onder SO kunnen bevinden. Maar de inspanning die gevraagd wordt, is niet te onderschatten, dit zou hen kunnen afschrikken.»

Michiel: «Ik werd op al mijn projecten zeer goed begeleid. Het onderwerp heb ik zelf ingediend, maar je kan ook kiezen uit een lijst. Het basisoniveau is gelijkaardig in de verschillende labo's en voor diverse technieken. Veranderen van labo lijkt dan ook niet echt nuttig, tenzij je problemen met je begeleider zou hebben. Van dat laatste heb ik echter nog nooit gehoord. Algemeen zijn studenten er heel tevreden over.»

Lieven: «Als SO word je echt in de watten gelegd, dat is fantastisch. Op het labo krijg je extra aandacht en word je heel goed ondersteund. Dit geldt niet alleen binnen de onderzoeksgroep. Ook op universitair vlak hebben SO een bijzondere positie. Reeds bij Oosterlinck kregen we redelijk veel gedaan, we werden gekoesterd. Ergens is dat ook terecht, het is de taak van de universiteit om competente studenten af te leveren.»

DROMEN

Veto: SO wint gestaag aan bekendheid. Rector Vervenne waagde zich in zijn persbundel (april 2005) aan de voorzichtige uitspraak dat 'voor studenten werk wordt gemaakt van de effectieve veralgemening van het statuut van student-onderzoeker.' Denk je dat in de uitbouw van SO over de gehele universiteit een rol is weggelegd voor LVSO?

Lieven: «Ikzelf had SO graag als een universiteitsbreed gegeven gezien. De goedkeuring van het statuut door de Academische Raad is alvast een stap in die richting. Elke faculteit kan momenteel een eigen regeling uitwerken, dit is echter geen verplichting. Aan de faculteit Rechtsgeleerdheid kan je nu ook statutair SO zijn, van andere faculteiten heb ik geen weet. Het zou mooi zijn indien LVSO, of een andere organisatie, SO over de hele universiteit kon samenbrengen. Het gaat dan om een meer heterogeen publiek dan binnen de eigen faculteit, maar de sfeer van SO is universeel. Ik vind het spijtig dat dit idee wat verloren is gegaan in het huidige LVSO, maar kan het wel begrijpen. De kritische massa van SO is nog steeds te klein om alle oorspronkelijke doelstellingen te kunnen bolwerken. Een universiteitsbrede organisatie echter zou fluctuaties in aantallen SO beter kunnen incasseren.»

Michiel: «Ik ben me bewust van de wens dat LVSO zich zou profileren als organisatie voor SO over de gehele universiteit, maar ik heb er mijn twijfels bij of dat wel realistisch is. Vooreerst is het statuut binnen onze faculteit al niet toegankelijk voor studenten Biomedische Wetenschappen. Zij zijn tijdens hun opleiding reeds actief bezig met onderzoek. Het zou jammer zijn dat het beperkte aantal beschikbare plaatsen door hen ingenomen zou worden, ten koste van die enkele studenten arts die graag onderzoek hadden willen doen. Zeker gezien de recentelijke stijging in populariteit denk ik niet dat dit snel zal veranderen. Studenten tandarts kunnen wel toegang krijgen tot het statuut, maar de interesse is er niet groot. Eerlijk gezegd steken we niet veel moeite in het aantrekken van de tandartsen. Misschien is dit iets wat bijgeschaafd moet worden.»

SNOTAPEN

«Op andere faculteiten kan je wellicht gelijkaardige situaties tegenkomen. Bovendien heb je een goed evenwicht nodig tussen studenten die het werk willen doen en professoren die bereid moeten zijn om snotapen -- want dat zijn we toch allemaal als we voor het eerst aan een onderzoek meewerken -- toe te laten in hun labo. Aan onze faculteit valt dat gelukkig heel goed mee.

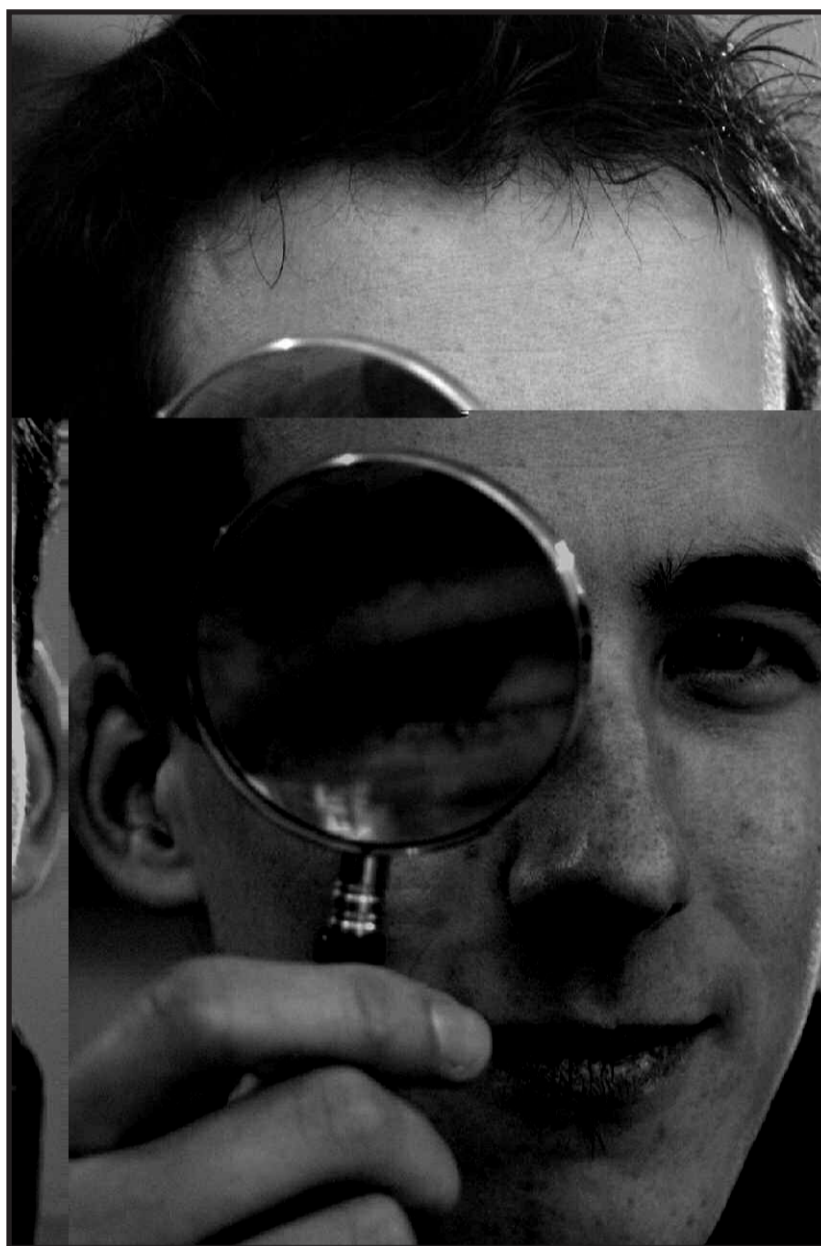
«Dromen en het plannen van een overkoepelende organisatie mag, maar voor ik ervan wakker lig, denk ik dat het belangrijk

“Altijd geld, energie, tijd en mensen te weinig”

vereiste. Om een (competitieve) beurs aan te vragen, moet je ook aan bepaalde criteria voldoen. Op langere termijn zijn de graden dus wel nuttig, maar ze zijn niet noodzakelijk voor je eerste contact met onderzoek. SO aanbieden aan elke gemotiveerde en geïnteresseerde student blijft een belangrijke doelstelling.»

Veto: Wat zijn de voordelen van het statuut? Levert het een meerwaarde aan je diploma?

Lieven: «Ik denk niet dat de vermelding op je diploma een hulp is bij latere sollicitaties. Het gaat hier eerder om iets dat gewoon in je portfolio terecht komt. Sommige SO hebben er

“We worden gekoesterd”

(foto Roman Verraest)

ZOMERS

Veto: Kan je het werk vergelijken met thesiswerk?

Michiel: «Meestal gaat het hier om fundamenteel (moleculair) onderzoek, dit sluit zeker voor de bachelorjaren prima aan bij de theorielessen. Ook klinisch onderzoek is mogelijk, maar dat is eerder voorbehouden voor hogere jaren. Vergelijken met een thesis is echter nog een ander paar mouwen. Onderzoek gebeurt hoofdzakelijk in de zomermaanden, eventueel ook tijdens het jaar. Het is belangrijk dat je zelf je tijd leert indelen. Het feitelijke schrijven, zoals van een thesis, statistische verwerking en dergelijke komen primair niet aan bod bij SO.»

Lieven: «Voor wie enkel de basisrichtlijnen van het statuut volgt, gaat de vergelijking in geen geval op. Sommigen echter spenderen meer dan twintig uur per week in het labo, maar dit is zeker niet de bedoeling van het statuut. Vergeet niet dat het hier om een individuele keuze gaat. Je draait mee in de werking van een labo en krijgt een pak extra aandacht. Ideaal zou zijn dat je iets zou kunnen afronden, maar dit is moeilijker voor de labo's. Er zijn altijd geld, energie, tijd en mensen te weinig voor een bijkomende investering. Meestal weet je wel waar je naartoe werkt, maar vaak is er niet. Wel leer je verschillende technieken, wat bijdraagt tot de initiële vorming tot onderzoeker. Nu kan je ook vroeger beginnen aan SO dan toen ik van start ging. Dit levert bijkomende tijd op om verschillende experimenten te proberen; je kan maar zomers genoeg hebben!»

Veto: Ben je zelf tevreden over de begeleiding?

“Vergeet in godsnaam dat hele gedoe over het curriculum!”

is dat we een stabiel en bij de studenten gekend programma realiseren. Dan heb je tenminste een basis om van te vertrekken. Toen ik voorzitter werd, was informatieverstreking prioritair. Door hieraan te werken is het aantal SO enorm toegenomen. Daar mogen we zeker trots op zijn: in 2002-2003 waren maar twee SO aanvaard, nu schommelt het aantal al rond de twintig.»

«LVSO staat zeker nog in kinderschoenen. Maar langzaam kunnen we groeien. Dat is ook de boodschap die ik aan mijn opvolgers zal meegeven.»

meer info: <http://www.kuleuven.be/lvso/>

K.U.LEUVEN GOOIT HOGE OGEN OP PLEITWEDSTRIJDEN

Rechtenstudenten winnen het pleit

Gejuich in de rechtbank. Het rechten-team van de K.U.Leuven won eind februari na een millimeterspurt de regionale finale van de 'European Law Moot Court Competition', of dus een pleitwedstrijd voor 'Europees recht'. Voor het eerst in de geschiedenis maken de studenten kans op de dubbelslag 'Beste Team' en 'Beste Commissievertegenwoordiger.'

Dries De Smet

De regionale finale in het Slowaakse Bratislava had een Belgisch tintje. In de rechtzaal nam het Leuvense team het op tegen het Europacollege uit Brugge. Leuven

nam de rol van eiser op zich in een zaak over de gelijkheid van mannen en vrouwen bij de toegang tot een job aan de universiteit. De zaak is overigens over de hele wedstrijd dezelfde. Bij deze pleitwedstrijd wordt geen oordeel geveld over de zaak, maar wel over de pleiters.

OVERWINNING

Het Leuvense team won met een heel klein verschil van het Europacollege en stoot zo door naar de eindfinale in Luxemburg op 31 maart. Voor de eindfinale zijn nog slechts vier teams in de running. Ze verdedigen hun zaak voor echte rechters van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap.

Bovendien mag de commissievertegenwoordiger van het team, Dries Cools, strijden voor de titel 'Beste Commissievertegenwoordiger'. Een commissievertegenwoordiger legt in het Europees recht de betekenis en het belang van de ingeroepen richtlijn uit.

Voor de studenten is het halen van de finale de bekroning van maandenlang zwoegen. In november dienden ze hun schriftelijke voorbereiding in. Daarna startten ze met wettelijke pleitoefeningen. "Dat is zwaar," zegt Dries Cools. "Maar gelukkig vervangt de pleitwedstrijd drie vakken." Het team werd gecoacht door Philippe Reyniers en Tim Corthaut.

"De voorbereiding is ontzettend belang-

rijk," zegt Tim. "Sommige teams beginnen maar twee weken op voorhand zich voor te bereiden. Deze teams vallen dan ook snel door de mand."

Tim Corthaut was met deze finale niet aan zijn proefstuk toe. Hij staat voor de derde maal op rij met een team in de finale. Vorig jaar coachte hij voor de Amerikaanse universiteit Harvard en schakelde hij zijn Alma Mater, de K.U.Leuven, uit. Met het Amerikaanse team rijfde hij ook de eindoverwinning binnen.

PRESTIGE

De faculteit Rechten van de K.U.Leuven spant zich hard in voor diverse internationale pleitwedstrijden. Ze neemt deel aan vijf wedstrijden met in totaal negentien studenten.

Eén van de andere wedstrijden waar de K.U. Leuven eind februari een succes boekte, is de Jessup pleitwedstrijd over internationaal recht. Het team onder leiding van Roemer Lemaître en Sten Verhoeven stak in de landelijke finale de collega's van Gent de loef af. In de paasvakantie nemen ze het in Washington DC op tegen teams van overal ter wereld.

De pleitwedstrijden leveren de rechtenfaculteit een pak prestige op. "Je kan de wedstrijden vergelijken met het wereldkampioenschap kunstschaatsen," zegt Tim Corthaut. "Jessup en Europees Recht behoren tot de internationale top drie van de pleitwedstrijden. Aan de competitie doen zowel Europese als Aziatische en Amerikaanse teams mee."

Teams

Europees Recht

Coaches: Tim Corthaut & Philippe Reyniers
Team: Dries Cools (commissievertegenwoordiger), Jan Blockx (eiser) en Jos De Wachter en Mien Gillis (verweerders).

Jessup

Coaches: Roemer Lemaître & Sten Verhoeven
Team: Martin Lycka, Alex Kentang Ye, James Roffee, Ludwig Ureel en Thomas Bedert.

(Foto Jelle Goossens)

ERASMUS BRENGT MENSEN DICHTERBIJ (EN LESSEN)

Op uitwisseling vanuit je luie stoel

Erasmus is geen onbekende voor de meeste studenten, en het concept van het Erasmusproject al evenmin. Maar hoe zou deze oude Rotterdamse rakker het virtueel doen?

Simon Horsten

'Als de berg niet naar Mohammed komt, dan moet Mohammed naar de berg komen.' Een soortgelijke redenering moet aan de basis hebben gelegen van het virtuele-Erasmusproject. Daar zevenennegentig procent van de studenten tijdens zijn studieloopbaan niet gaat studeren in het buitenland (hoewel nooit bewezen is dat die drie procent van uitverkorenen dat wél doen), groeide het idee bij enkele Europese universiteiten om door middel van videoconferenties, blogs en andere technologische hoogstandjes lessen bij wijze van spreken 'tot in de huiskamer' te brengen. Een netwerk van Europese universiteiten, waaronder de K.U.Leuven, de Duitse Aalborg Universität en de Spaanse Universidad de Granada, zette het REVE-project op poten: *Real Virtual Erasmus*. Het project past in het eLearning-programma van de Europese Commissie.

Het hoofddoel van REVE is meerledig: men wil uitwisselingsstudenten de kans

bieden ook na terugkomst nog lessen te kunnen blijven volgen aan de buitenlandse universiteit, en ook omgekeerd: Erasmusstudenten kunnen de lessen van de thuisbasis blijven volgen. Bovendien wil men het mogelijk maken om vakken die niet in elke universiteit gedoceerd worden een breder publiek te schenken en zodoende de Europese studenten een groter studieaanbod te bieden. De Europese Commissie formuleerde het als volgt: "[REVE stimuleert] het gebruik van informatie- en communicatietechnologieën om dezelfde voordelen te verkrijgen als die die men ondervindt bij fysieke verplaatsing, maar dan zonder dat het nodig is om te reizen."

PROEFWEEK

Zoals de meeste projecten die op Europese leest gestoeld zijn, is dit een zeer ambitieuze onderneming, en dat valt alleen maar toe te juichen. In contrast met die hooggespannen verwachtingen loopt een ander in de praktijk niet altijd als een trein, hoewel de inspanningen van de K.U.Leuven niet van de lucht zijn. België doet het met drie actief betrokken onderwijsinstellingen in het algemeen niet slecht, maar het lijkt geenszins vanzelfsprekend de talloze andere Europese universiteiten over de streep te

trekken. Bovendien vergt het tijd om vakken die van buiten Vlaanderen worden gedoceerd te accrediteren. De kwaliteit van het te onderrichten vak is zonder accreditatie niet gewaarborgd, en officieel dus 'niets waard'. Dit is echter veeleer een kwestie van tijd en zou geen noemenswaardige problemen mogen opleveren.

Een meer vervelende vaststelling is dat de interesse voor REVE voornamelijk bij de professoren is terug te vinden en amper bij studenten. Vorige week hield de Audiovisuele Dienst van de K.U.Leuven een proefweek, de tweede al in het kader van dit project, en onder de aanwezigen kon men vooral professoren tellen.

PRIMAIR

Zaak is dus ruchtbaarheid te geven aan het virtuele Erasmus en, met het oog op een succesvolle implementatie van het project in het onderwijsaanbod van de universiteit, het idee voet aan grond te doen krijgen bij de studenten. Maar dan stelt zich een primaire vraag: is er eigenlijk wel nood aan een dergelijk initiatief?

Meer informatie vind je - hoe kan het ook anders - op het internet: <http://reve.eurospace.org/>

FUIVEN VOOR HET GOEDE DOEL

LMS party

@ Silo

Op 30 maart beloven Regi, Wout, Bobby Ewing en vele andere klinkende namen Leuven op zijn grondvesten te laten daveren. De tweede editie van de LMS party nadert met rasse schreden, hoog tijd dus om ons licht even op te steken bij de organisatoren.

Sofie De Smyter

Vanuit het idee dat iedereen recht heeft op medische verzorging, vertrekt Leuven Medical Support tot viermaal per jaar op missie naar Kongo en Kameroen. De vereniging van enthousiaste Gasthuisbergwerknemers bestaat dit jaar vijf jaar en rekt educatie, materiaal en verzorging tot haar beginselen.

Jan Leemans: «Wij zijn niet zozeer een organisatie die aan noodhulp doet, maar een organisatie die gericht is op zelfredzaamheid op lange termijn. Dat is ook de reden waarom we ter plaatse telkens een symposium organiseren waar alle artsen en verpleegkundigen uit de regio bij betrokken worden. Kunnen praten over bepaalde onderwerpen is heel belangrijk. Dingen die wij hier spontaan doen, hebben daar vaak een grote meerwaarde.»

Luc Baudemprez: «Eén maal per jaar sturen wij ook medisch materiaal op dat hier afgeschreven is, maar dat nog perfect functioneert. Tijdens de missies leren we de mensen werken met het materiaal in kwestie en brengen we hun ook verschillende technieken bij. De bedoeling is het niveau van het ziekenhuis te verhogen zodat meer patiënten behandeld kunnen worden.»

BENEFIET

Veto: Dit jaar organiseren jullie voor de tweede keer de LMS Party, samen met Farma. Wie is op dat idee gekomen?

Maarten Van Baelen: «Koen Nauwelaerts van Farmacie is mee geweest naar Kameroen en heeft daar de microbe te pakken gekregen. Van daaruit is het idee voor de fuif begonnen groeien. Vorig jaar hebben we hele positieve reacties gekregen, vandaar ook de stimulans om er mee door te gaan.»

Leemans: «Het leuke aan zo'n benefiet is niet alleen dat je geld inzamelt voor een goed doel, maar ook dat je zoveel mensen bereikt. In de eerste plaats zijn dat studenten Farmacie, Geneeskunde en Biomedische Wetenschappen — diegenen die het van onze generatie zullen overnemen, zeg maar. Maar het gaat ook verder dan dat. Vorig jaar zijn er meer dan tweeduizend mensen naar de fuif gekomen.»

Veto: Waarom moeten we op 30 maart met z'n allen afzakken naar Silo?

Van Baelen: «Voornamelijk om te komen fuiven, natuurlijk, maar ook om Leuven Medical Support op de Leuvense wereldkaart te plaatsen. We zijn blij dat deejays als Regi en Bobby Ewing dit jaar opnieuw willen komen en dat ook andere grote namen bereid waren mee te doen. Zij vonden het initiatief en het verhaal achter Leuven Medical Support de moeite om hun goed hart te laten zien. We hebben ook bewust geprobeerd de prijzen zo laag mogelijk te houden. De eerste tweehonderd mensen krijgen trouwens een gratis drankje en hoeven niet te betalen voor de vestiaire. Er rijden ook de hele nacht door bussen. Geen reden dus om niet te komen (lacht).»

Tickets kosten 6  in voorverkoop (o.a. Bilbo, JJ Records, Compact 500), en 7  aan de deur. Alle praktische info is terug te vinden op www.lmsparty.be. Voor meer info over Leuven Medical Support kan je terecht op www.leuvenmedicalsupport.be.

MEDESTICHTERS VAN STUDENTENBEWEGING IN LEUVEN AAN HET WOORD

“Bureaucratie is dodelijk vo

Veertig jaar geleden kreeg de studentenbeweging in Leuven vorm. Dat wil zeggen dat de voormannen van toen nu stilaan met pensioen of emeritaat gaan. Jan Bauwens was tot voor kort directeur-generaal van het rectoraat en geniet nu al van zijn pensioen. Maurits Demedts werkt voorlopig nog als hoogleraar en diensthoofd longziekten in het universitair ziekenhuis Gasthuisberg, maar zal binnenkort op emeritaat gaan. Voor de oude coryfeeën helemaal van de universiteit verdwijnen, vragen we nog snel: “Hoe zat dat nu eigenlijk, halverwege de jaren zestig, met de studentenbeweging?”

Gijs Van Gassen

Maurits Demedts: «De grote groep geëngageerde studenten bestond enerzijds uit het Universitas, de kern van het toenmalige Vlaams katholieke intellectueel tijdschrift, dat overal in Vlaanderen verspreid werd. Ik ben langs daar in de studentenbeweging gekomen. Aan de andere kant waren er de facultaire kringen, zoals Medica met het Faculteitenkonvent (FK) als overkoepelende organisatie, en verder waren er de syndikaal-democratiserend gerichte studentenorganisaties zoals het Leuvense Vlaams Studentenkorps (VSK) en de inter-universitaire Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS). En in die tijd was het niet ongewoon dat geëngageerde studentenleiders, zoals ik, jarenlang deel uitmaakten van het bestuur van deze verschillende verenigingen. Tenslotte was er het KVHV (Katholiek Vlaams Hoogstudenten Verbond) dat voornamelijk communautaire actiepunten had.»

Jan Bauwens: «Ik kom uit een andere hoek. Tijdens mijn middelbare schooltijd was ik actief in de ABN-beweging. Misschien zul je daar nu wat mee lachen, maar behoorlijk Nederlands spreken was toen niet zo evident. In Leuven kwam ik in de Jongerenkring terecht. Dat was een debatafdeling van het KVHV die zich vooral richtte op kandidatuurstudenten.

Het waren vooral politieke discussies. In die kringen was er minder aandacht voor de sociale problematiek en daarom ben ik in de VVS terechtgekomen. VVS was de overkoepeling van alle Vlaamse studenten. Het LSK (Leuvense studentenkorps) was daar de Leuvense poot van.»

Demedts: «Na onze tijd, einde van de jaren zestig en begin van de jaren zeventig, zijn belangrijke zaken gebeurd. Dat was de periode van de splitsing van de Leuvense universiteit en van grote internationale studentenrevolte. Maar wij waren daar voorbode van.»

AUTORITAIR

Veto: Heeft u het gevoel dat u een historische rol heeft gespeeld?

Bauwens: «De periode na '66 is misschien wel meer in geschiedenis blijven hangen, maar eigenlijk was '66 de eerste oprisping. Die kwam er na het mandement (geloofs- of tuchtbrief, red.) van de Belgische bisschoppen op 13 mei 1966. In dit mandement spraken ze zich op zeer autoritaire wijze uit tegen een volledige splitsing van de universiteit. Zij lieten geen verdere discussie meer toe. Dit werd niet meer aanvaard en er kwam een zeer spontane reactie. Hou er ook rekening mee dat vele studenten in die tijd uit een autoritair internaatssysteem kwamen en ook wilden revolteren tegen de geslotenheid van de jaren vijftig.»

Demedts: «Studenten werden zich meer bewust van hun macht als groep en waren meer geëngageerd in de jaren '60-'67. Er was van alles gaande: men sprak over democratisering van het onderwijs en er waren communautaire problemen. Aanvankelijk was de inbreng van de studenten zeer constructief: men wilde meebouwen en meebeheren aan en in een Vlaamse universitaire gemeenschap. Daarna is dat bijna een revolte geworden, en dan ging het misschien iets te ver.»

Bauwens: «Dat element van democratisering hing samen met de Vlaamse beweging, want Vlaanderen had een achterstand op gebied van hoger onderwijs. We hadden tien tot vijftien procent minder studenten aan de universiteit. Dat heeft lange tijd een brede beweging mogelijk gemaakt, omdat het sociaal element en het Vlaamsgezinde element samenkwamen. Toen ik rechten begon te studeren, was het burgerlijk wetboek nog niet officieel vertaald. Wij werkten met een officieuze versie. Na zoveel jaar België waren niet eens alle basiswetten vertaald.»

Demedts: «Wij voelden ons als Vlaming nog tweederangsburgers. Dat is nu wel voorbij. We zijn toen lang bezig geweest met de splitsing van de universiteit. Zo was er de commissie van de verenigingen van de studenten en van de navorsers, waarin we het Akkoord van 10 mei 1966 opstelden, dat tot de autoritair afwijzende herderlijke brief van de bisschoppen van 13 mei 1966 leidde. En toen zat in Vlaanderen het spel op de wagen. De decaan van geneeskunde liet de lessen schorsen.»

Bauwens: «Die van de rechten ook: het werd een revolte die voortwoekerde in de tweede helft van de jaren zestig. In 1968

is de regering Vanden Boeynants-Declercq er over gevallen. Met de regering Eyskens kwam het dan toch tot de splitsing. De emancipatie van de jeugd heeft zich hier gekristalliseerd rond Leuven en rond de Leuvense splitsing. Al de andere universiteiten zijn ons gevolgd, maar met vertraging, omdat daar geen onmiddellijke aanleiding was om naar een conflict te gaan.»

Demedts: «Het aandeel van de studenten bij de splitsing was belangrijk. Wij hadden het gevoel het proces mee te realiseren en te sturen. Tegelijk vormden de studenten -door hun aantallige sterke achterban van de Vlaamse professoren. Men kan zich natuurlijk de vraag stellen: in welke mate was dat studentenprotest mee gestuurd door de universitaire academici?»

FORT

Bauwens: «Er werd naar ons geluisterd, omdat er op bepaalde ogenblikken een massa moest zijn die reageerde. Ze hadden de studenten nodig, want het waren niet de profen die vooraan in een betoging gingen lopen. Die samenloop van omstandigheden heeft mogelijk gemaakt dat er zo gesproken wordt over de periode 'jaren zestig'. Men spreekt niet meer over de jaren tachtig of de jaren negentig. Misschien is dat nog te dichtbij, dat weet ik niet, maar het is niet meer zo geweest als vroeger.»

Demedts: «Het engagement van studenten was waarschijnlijk anders dan vandaag. Voor de student van toen was Leuven 'zijn wereld'. Die hechte groepsgeest van de studentenverenigingen bestaat nu waarschijnlijk niet meer. Er zijn nu een heleboel andere zaken die studenten bezighouden, ook interesses voor zaken buiten Leuven.»

Bauwens: «Voor de studenten van de huidige generatie is het niet meer eenvoudig om totaal nieuwe initiatieven voor te stellen. In de jaren vijftig en zestig was er niet zoveel. Dus elk goed onderbouwd idee kon leiden tot een nieuw initiatief. Dat maakt acties dankbaar. Wij kunnen wel terugkijken op resultaten waarvan we kunnen zeggen: "Hier hebben wij toch een stukje aan bijgedragen."»

«Eigenlijk is heel die sociale structuur, die nu studentenvoorzieningen heet, heel dispaar tot stand gekomen. Was er een probleem, dan richtten we een vzw op om dat probleem op te lossen. Het Sociaal Centrum was een vzw, het Sociaal Studentenfonds was een vzw, de Alma was een vzw. Acco was een coöperatieve, maar toch ook een aparte

rechtspersoon. Daar zaten overal verschillende studenten, vooral uit interesse. Sociale Raad was toen een verzameling van studenten die in al die verschillende sociale organisaties optraden.»

Demedts: «In oktober 1964 hebben we Sociale Raad opgericht uit bekommernis om de diverse sociale voorzieningen te coördineren en een duidelijk sociaal beleid te voeren. Ik was de eerste voorzitter en tegelijk ook deeltijds vrijgestelde secretaris. Nadien is onder meer Jan (Bauwens, red.) vrijgestelde geworden. De Sociale Raad was toch wel een verwezenlijking: de studenten hadden daarmee een belangrijke stem in de verschillende geleidingen van de universiteit.»

Bauwens: «Sociale Raad was op een erg goede manier samengesteld. Het waren allemaal mensen die van in het begin met een sociale activiteit bezig waren. Het waren niet zo zeer vertegenwoordigers van, maar geïnteresseerden in. Dat maakte dat ze ook heel enthousiast waren en er met veel energie tegenaan gingen. Het geheel van de werking van de Sociale Raad werd gecontroleerd door het LSK, en de grote beleidslijnen werden daar goedgekeurd. Het was geen al te zware structuur. Zware structuren riskeren op de duur te bureaucratisch te worden.»

«Ik heb niet zo'n volledig en goed zicht op de huidige studentenbeweging, maar ze komt toch wel sterk gestructureerd en zelfs bureaucratisch over. Ik vraag mij af of er voldoende ruimte is voor nieuwe initiatieven van groepen die een beetje buiten de officiële structuren staan. Misschien is er te weinig ruimte voor spontaneïteit.»

Demedts: «Er moet natuurlijk een structuur zijn. Maar het scheppen van vernieuwingen gebeurt niet binnen een bureaucratie.»

Veto: Was vertegenwoordiging in de jaren zestig dan makkelijker dan nu?

Bauwens: «We moeten dat niet overdrijven. De achterban was toen ook niet zo groot.»

Demedts: «We konden toen wel nog massamanifestaties te weeg brengen. Maar de kern bestond maar uit een man of dertig. Maar nu hebben studenten wellicht toch meer macht omdat ze aanwezig zijn in allerlei geleidingen. Daar hebben wij mee voor geijverd, onder andere in de Sociale Raad.»

ONRECHTVAARDIG

Bauwens: «En nu is het niet altijd gemakkelijk om voldoende studentenvertegenwoordigers te vinden om op alle plaatsen te gaan zetelen waar de vorige generaties voor geijverd hebben.»

Veto: Heeft u van sommige realisaties van toen vandaag spijt?

Demedts: (na lang aarzelen) «Het niveau van onderwijs moet excellent blijven. Met de democratisering loop je het risico dat het niveau naar beneden afvlakt. Ik ben niet tegen democratisering, maar er moet wel een evenwicht zijn tussen de kwaliteitsnorm van het onderwijs en de democratisering.»

Bauwens: «De vraag is of er voldoende middelen zijn om dat onderwijs te geven. Het volstaat niet van iedereen een beurs te geven. Er moet ook voldoende plaats zijn voor al die studenten. Het kan dat de hele ontwikkeling te snel is gegaan of dat men niet alle consequenties heeft gezien. Maar het alternatief van geen democratisering betekent een verlies van intellectuele potentie enerzijds en onrechtvaardige situaties anderzijds. Men moet zich kunnen ontwikkelen, dat is ook goed voor de samenleving. Maar dat kan voor een deel de kwaliteit ondermijnen, dat is zo.»

Hondertwintig jaar VRG

Het Koninklijk Vlaams Rechtengenootschap bestaat 120 jaar. De afgelopen week was een tijd van nostalgie, maar vooral een van feest. We zullen het geweten hebben.

Liesbeth Deleu

Toen men in het jaar 1885 het VRG oprichtte, was men er zich waarschijnlijk weinig van bewust dat de kring meer dan honderd jaar oud zou worden. En nu, in het jaar 2006, meer dan een eeuw later, bestaat het nog steeds. In die tijd is heel wat gebeurd aan de K.U.Leuven en daar moet het VRG zeker bij zijn geweest.

GESCHIEDENIS

Op vier november 1885 werd het VRG opgericht door enkele professoren en studenten. Er werd een wekelijkse samenkomen ingericht om rechtswerken te bespreken en rechtsgedingen te pleiten. Het gestelde doel was 'het aanleren van en leren omgaan met de Vlaamse rechtstaal'. In 1945, na Wereldoorlog II, werd een Confederatie der Faculteitskringen gesticht waar het VRG deel van uitmaakte. Zo kreeg de kring, naast het intellectuele leven op de faculteit, de kans een studentenleven uit te bouwen. In 1963 werd voor de eerste keer een 'Revue der Rechten' opgevoerd, in 1978 vonden de eerste 'Valkfeesten' plaats en in 2004 werd voor de eerste keer 'VRG Challenge' georganiseerd.

Ook vele andere gebeurtenissen zijn de kring niet onopgemerkt gepasseerd. Zo had je de taalstrijd aan de universiteit met de definitieve splitsing in 1969 van de K.U.Leuven in een Frans- en Nederlandstalige universiteit; de oprichting van de Algemene Studentenraad (ASR) waar het VRG deel van uitmaakte maar er in 1970 uitstapte; het oprichten van de Kring Unie Leuven met enkele andere kringen; de oprichting van LOKO waarvan het VRG nog steeds deel van uitmaakt en recent het overschakelen van de K.U.Leuven naar het BaMa systeem. En natuurlijk niet te vergeten, werden het vijftig-, vijfenzeventig-, honderd- en nu honderdtwintigjarig bestaan gevierd in respectievelijk '35, '60, '86 en 2006.

FEEST

Het hele academiejaar staat voor het VRG in het teken van zijn hondertwintigjarig bestaan. Maar de afgelopen week was het eindelijk tijd om het honderdtwintig procent te vieren: de agenda stond boordevol spetterende activiteiten, plezier en feest. Zondagavond begon het VRG de Lustrumweek met - natuurlijk - een verjaardagsfeest. Een goed begin voor een feestweek. Maandagnamiddag was er een schaaktoernooi en 's avonds een interjaren-quiz onder het toezicht van quizmaster Jan Hautekiet, die uiteindelijk door de eerste licenties is gewonnen. Dinsdag kwam Milk Inc. naar Leuven en gaf een concert in de Lido. Blijkbaar waren er veel geïnteresseerden, want al snel bleek de zaal veel te klein voor alle gegadigden. Woensdag vond het 'Gala van de Gouden Valkjes' plaats. Hier konden professoren een Gouden Valk winnen in onder andere de categorieën 'Beste Prof', 'Sportiefste Prof' of 'Beste Orator'. Donderdagmiddag trakteerde het VRG op taart en koffie. De dag werd afgesloten op een meer ludieke manier in de vorm van een massacantus in de hal van De Valk. De week eindigde met een feestje voor ex-VRG-leden. Hier waren alle presessen aanwezig van de laatste vijf jaar, maar ook enkele uit de jaren negentig én zelfs een uit de jaren tachtig. Volgens huidig preses John-Ackert een geslaagde afsluiter van een fantastische week.

ERASMUSDAGBOEK: ELISE IN MADRID

Erasmus of hoe nu verder

Het zijn vreemde dagen. In de Sierra, de bergen net ten noorden van de stad, ligt een dik pak sneeuw en in Madrid is het koud. Het tweede semester is begonnen.

Elise Kuit

Nadat de examens eind februari eindelijk afgerond waren, begonnen de lessen vrijwel meteen opnieuw. Geen lesvrije week, geen skitrip, geen ontspanning voor de geest. Een mens zou gaan vrezan dat op Erasmus gaan nog nadelen kan hebben. Bovendien betekende het begin van het tweede semester ook het vertrek van velen die ongelukkig genoeg waren om maar één semester in het buitenland te blijven.

Al weken van tevoren gingen de gesprekken over het nakende afscheid. Iedereen werd er een beetje stil van, de vertrekkers én de achterblijvers, hoewel de jaloerse blikken niet van de lucht waren. En terecht: het tweede semester blijven, betekent de zomer meemaken! Iedereen kijkt reikhalzend uit naar maart, wanneer het weer warmer wordt. Temperaturen van boven de twintig graden en dat al binnen twee weken. Ik heb visioenen van in zomerse outfit door het park slenteren en de zonsoudergang te gaan bekijken bij de Temple de

Debod, het mooiste uitzichtpunt van de stad. Als ik het zeg tegen één van mijn binnenkort vertrekkende vrienden, krijg ik een kwade blik voorgeschoteld. Binnen twee dagen zal zij op het vliegtuig zitten richting Brussel. Net als velen al voor haar. Geleidelijk vertrok iedereen, ontkennen ging niet meer. Nu de sociale isolatie van de examens weer doorbroken is, zijn er nog bitter weinig mensen om dat mee te vieren. De uitdaging is nu het verlies te compenseren en dus veel te glimlachen in de les. Spaanse vrienden mogen er ook altijd meer bij, maar die zijn gelukkig niet verhuisd.

KOLONISATIE

Ondanks al dit treurige nieuws, valt niet te vergeten dat de examens voorbij zijn. Gezwoegd en afgezien, maar heel exotisch in het Spaans. Papers geschreven en boeken doorworsteld. Ook op verplaatsing ontkomt men daar niet aan. Wel vaak goed kunnen lachen met mijn lesnotities van helemaal in het begin. Zonder een woord Spaans te spreken het relaas trachten te volgen van de geschiedenis van de kolonisatie van Marokko bleek af en toe toch wat te hoog gegrepen. Mijn ver-

loop van de feiten verschilde in menig opzicht van die van de prof en mijn personages waren vaak wat kleurrijker benoemd. De copyshops doen hier in december gouden zaken.

De feestjes zijn gelukkig weer terug. Gisteravond de 'half-verjaardag' gevierd van een Italiaanse Erasmusstudente. Haar echte verjaardag valt in augustus en dus werd de datum zes maanden vervroegd, zodat wij haar nu al konden feliciteren. Bovendien komen de data van geplande tripjes naar het noorden, zuiden en naar de kust in het noordoosten steeds dichterbij. Intussen lees ik met veel plezier de Guía del Ocio, oftewel de vrijetijdsgids van Madrid, en besef dat er binnen niet al te lange tijd in de stad allerlei openluchtevenementen zijn gepland. Dat betekent: zwoele avonden in het park, op het gras liggend, met een *calimacho* in de hand, meezingen met de hits van een Spaanstalige Clouseau. Overal op straat mensen, soms een spontaan straatoptreden van muzikanten. Barbues op dakterrassen, met de stad in de nazinderende hitte van de dag aan je voeten. Bezorgd kijk ik naar mijn kalender: nog maar vier maanden.

Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort

Moord zorgt voor opschudding in Gasthuisberg

Een 78-jarige patiënt van het universitaire ziekenhuis Gasthuisberg zorgde zondagmorgen voor commotie. De man was vier weken geleden opgenomen voor een longontsteking, maar er was blijkbaar meer aan de hand. Na de behandeling bleek de man verward. Hij kreeg daarvoor medicatie, en werd enkele keren preventief vastgebonden aan zijn bed. Zondagmorgen slaagde hij erin zich te bevrijden en doodde een 87-jarige medepatiënte, vermoedelijk door wurging. Zeven andere patiënten liepen lichte verwondingen op.

Gentse rector fuift

We moeten de zaken durven te stellen zoals ze zijn: zo katholiek de K.U.Leuven is, zo hip is de Ugent. De Gentse rector Paul Van Cauwenberge zet - na de opening van het academiejaar met Flip Kowlier - zijn charme-offensief voort: hij organiseert een fuif in de Vooruit aan de vooravond van Dies Natalis, het jaarlijkse stichtingsfeest van de universi-

teit van Gent.

Traditioneel wordt het stichtingsfeest gevierd met de uitreiking van de eredoctoraten in de Gentse Aula. Volgens de studenten een nogal stijve bedoening, en daarom wordt er nu aan hen tegemoet gekomen. De fuif wordt georganiseerd in samenwerking met de konventen en studentenverenigingen en vindt op 23 maart plaats in Kunstencentrum Vooruit.

Op de affiche staat de kop van Albert Einstein met daaronder de slagzin: "Nicht ein aber 2 eurostein". Voor wiens Duits niet helemaal meer op punt staan: een ticketje voor de fuif kost twee euro. Op het programma staan dj's Djuvenial en Maximilian.

Groen! wil Tiensestraat uitbouwen tot voetgangers- en fietsersas

De handelaars willen de Tiensestraat herinrichten als winkelerf met bredere stoepen en minder autoparkeren. Groen! Leuven is naar eigen zeggen blij met deze ontwikkeling, "maar wil een stapje verder gaan". Raadslid Frans Dumont: "Wij stellen dan ook voor om de Tiensestraat in fasen autoluw te maken,

omdat dit vele voordelen biedt en de binnenstad nog aantrekkelijker zal maken. Na de volgende verkiezingen zou dit idee moeten opgenomen worden in het nieuwe mobiliteitsplan."

Groen! vindt dat net zoals in de Brusselsestraat en in de Parijsstraat fietsen in beide richtingen mogelijk moet zijn. Ook lang parkeren zou niet meer toegestaan mogen zijn in dit deel van de Tiensestraat, aldus Dumont. Ook kan overwogen worden om het straatparkeren gedeeltelijk of zelfs volledig af te schaffen. Op die manier komt er voor de voetgangers extra wandelruimte vrij, vinden de Leuvense groenen.

Jongeren van SPIRIT bezorgd over repetitoren

De jongerenorganisatie van Spirit is bezorgd over de verhalen die *Veto* vorige week optekende: gebrekkige kwaliteit, waanzinnige prijzen tot zelf pure dreigpraktijken bij repetitoren kantoren. PregoSMS-voorzitter Neal Raes: "Als links-liberalen kunnen we niets hebben tegen commerciële studiebegeleiding. Maar je moet de consument-student

wel de nodige bescherming bieden. Er zijn immers repetitoren die wél op een goede manier werken, maar de student heeft geen enkele manier om het kaf van het koren te onderscheiden. De academische overheid zou daar kunnen bijspringen."

De universiteit kiest er al lang voor om blind te zijn voor de repetitoren met het argument dat het niet hun probleem is, aldus de SPIRIT-jongeren. "Ze doodzwijgen is echter naïef, omdat de bureaus slimmer zijn dan dat en wel de studenten aan zich kunnen binden. De universiteit kan evenmin studiebegeleiding aanbieden die even intensief is als die van de repetitoren."

Volgens de SPIRIT-jongeren, zou de K.U.Leuven inspiratie kunnen vinden bij de UGent, waar er wel in samenspraak met de unief een gedragscode voor repetitoren is opgesteld. Bovendien is er al jarenlang een probleem van adressenlijsten die op mysterieuze wijze in de handen van repetitoren-bureaus belanden. Neal Raes: "Studentenraad LOKO zou best een duidelijk signaal geven aan de kringen: kies voor de studenten en niet voor de centen."

(bdl, nvd)

OLYMPIËR PIETER GYSEL COMBINEERT PASSIE MET STUDIE

“Hadden de scheidsrechters hun werk gedaan, dan had ik in de finale gestaan”

Van 10 tot en met 26 februari was Turijn het gezicht van de 20ste editie van de olympische winterspelen. België stuurde vier atleten om ons land te verdedigen. Allen kwamen ze van een kale reis terug. Eén van hen was de vijftientigjarige shorttracker Pieter Gysel, afkomstig uit Kessel-Lo en student aan GroepT in Leuven. Het waarom van zijn diskwalificatie is hem nog steeds een raadsel, vertelde Pieter afgelopen woensdag.

Kris Vanelderden

Veto: Je bent in totaal met vier Belgische atleten naar Turijn vertrokken. Hoe zwaar was de kwalificatie voor de winterspelen?

Pieter: «Redelijk zwaar. Het BOIC (Belgisch Olympisch en Interfederaal Comité, red.) stelt traditiegetrouw, en zeker bij de winterspelen, zware normen. Ze gaan ervan uit dat je op de spelen kans moet maken om binnen de top tien te komen en liefst zelfs binnen de top acht. En zo stellen ze hun limieten ook op. Als je deze normen haalt, kan je eventueel naar de spelen gaan, als je je ook nog eens weet te plaatsen voor het internationaal olympisch comité dat slechts een aantal plaatsen beschikbaar heeft per land. Dat zijn dus twee selecties waaraan je moet voldoen.»

Veto: In Turijn ben je tweemaal in de halve finale geraakt. Zowel voor de 1000 meter als de 1500 meter, en vervolgens ben je tweemaal gediskwalificeerd. Wat is er precies gebeurd?

Pieter: «Shorttrack is een sport waar je altijd dicht op mekaar zit en een diskwalificatie in shorttrack is niet zoals een diskwalificatie in wielrennen of een loopwedstrijd. Daar is het gemakkelijk om geen regels te overtreden. Bij shorttrack zijn er soms gewoon momenten waar je iets moet proberen en dat pakt niet altijd uit zoals het zou moeten. In de 1500 meter was er nog één ronde te gaan en ik had een goede kans om naar de tweede positie te gaan, wat voor mij de finale zou betekenen. Ik ben daar helemaal voor gegaan en dat is niet goed afgelopen. Wie daar toen in fout was, valt nog maar te zien. De scheidsrechters waren niet geweldig deze olympische spelen. En op de 1000 meter heb ik echt niets misgedaan. Rusty Smith heeft geprobeerd mij voorbij te steken en heeft mij toen langs achter geraakt. Op de een of andere manier hebben de scheidsrechters mij daarvoor een diskwalificatie gegeven, hetgeen met geen enkele regel verklaard kan worden. Ze willen daar ook geen uitleg over geven. Het is voor mij een raadsel waarom ik ben gediskwalificeerd. Hadden de scheidsrechters hun werk gedaan, dan had ik in de finale gestaan.»

RAADSEL

Veto: Je Amerikaanse tegenstander, Rusty Smith, liet na de wedstrijd nochtans duidelijk blijken dat hij in fout was, hij was praktisch zeker van zijn diskwalificatie. En toch hebben ze jou nog gediskwalificeerd?

Pieter: «Dat is voor mij een even groot raadsel als voor anderen. Schaatsers kennen de regels maar al te goed. Ik kom van het ijs met de gedachte dat alles in orde is. Smith komt van het ijs met de gedachte: ‘wat heb ik nu gedaan!’ Je zag het ook, hij smeed met zijn handschoenen, hij wist zeker dat hij gediskwalificeerd ging worden.»

Veto: Kunnen de scheidsrechters dan niet naar de videobeelden kijken zoals bij ijshockey soms gebeurt?

Pieter: «Er is een videosysteem waar de scheidsrechters naar kunnen kijken, maar dat wordt alleen gebruikt als hun onderlinge oordeel verschilt. Dat

was er in dit geval wel. Ze gebruiken echter niet de beelden die je ziet op tv, maar wel speciale camera's die boven in het plafond zitten. Maar die beelden zijn nu zodanig slecht dat daar niet veel te zien valt.»

Veto: Waren de scheidsrechters in Turijn dan strenger dan in Salt Lake City bijvoorbeeld?

Pieter: «Ik weet niet of ze te streng waren, ze waren gewoon niet consequent. Ze volgden gewoon niet altijd de regels die normaal gelden. Dat is in shorttrack al een tijdje een probleem. Er klagen heel veel mensen over de inconsequentie van de scheidsrechters, maar daar blijkt niet echt veel verandering in te komen. Dat is gewoon heel slecht voor een sport als zowel schaatsers en toeschouwers niet weten wat er mag of niet mag.»

SPURTBOM

Veto: Voor de 500 meter ben je al in de voorrondes uitgeschakeld, wat is daar misgegaan?

Pieter: «De vijfhonderd meter is bij mij een wisselvallige afstand, ik ben gewoon geen echte spurtbom. Dat gaat heel snel en ik miste een beetje topsnelheid. Uiteindelijk kwam ik als vierde over de streep en had ik nog een van de snellere tijden.

“Het is slecht voor een sport, als niemand weet wat mag en niet mag”
(foto Jelle Goossens)

Dat was nog niet zo slecht dat ik eruit zou moeten liggen in de eerste reeksen, maar ik had gewoon een heel zware reeks getroffen.»

Veto: Een tijdje geleden is er kritiek gekomen op het BOIC. Het comité zou niet genoeg steun verlenen aan topsporters, vooral voor de winterspelen niet. Hoe ervaar jij dat?

Pieter: «De mensen zijn altijd snel met commentaar over het BOIC. Er komt zeker steun van het BOIC en er is goede wil, alleen hebben ze soms schrik om daar honderd procent voor te gaan. In hun limieten eisen ze dat je met de allerbeste van de wereld kunt meegaan, maar als je dan de faciliteiten vergelijkt met wat de Amerikanen of de Canadezen krijgen, dan bieden ze toch niet hetzelfde.»

Veto: Het BOIC investeert dus niet genoeg in de winterspelen?

Pieter: «In de winterspelen zeker niet. Er waren ook maar vier atleten nu. De winterspelen worden ook bekeken als het kleine broertje van de zomerspelen. Ik heb vaak het gevoel dat de zomerspelen erg belangrijk zijn, terwijl de winterspelen iets ambetant voorstellen. Een goed voorbeeld is dat de chef de mission van de olympische zomerspelen in 2008 al een jaar bekend is, terwijl onze chef de mission pas één week voor het begin van de winterspelen bekend was. Dat geeft toch een beetje weer hoe intensief ze daar mee bezig zijn.»

FULLTIME

Veto: Shorttrack is in België geen bekende sport, heb je veel steun gekregen van het thuisfront?

Pieter: «Ik heb zeker veel steun gekregen, maar dat is niet zozeer de laatste maanden of op de spelen zelf. Dat is gewoon de steun die je al jaren krijgt. Want om te beginnen met topsport, zeker een kleine sport waarmee niet veel te verdienen valt, kun je niet zonder een omgeving die je daarin steunt. Als mijn ouders hadden gezegd dat ze niet wilden dat ik dit deed en dat ik moest gaan studeren, had ik daar niet veel tegen in kunnen inbrengen. Maar ze hebben mij daar altijd in gesteund. Vroeger was dat veel belangrijker dan nu. Momenteel sta ik meer op mijn eigen benen en kan ik mijn sport zelf financieren, maar een paar jaar geleden kon ik dat niet.»

Veto: Je studeert ook nog. Hoe valt dat te combineren met topsport? Terwijl de meeste studenten examens hadden, bereidde jij je voor op de olympische spelen in Turijn.

Pieter: «Voor mij is studeren iets dat gebeurt tussen april en september; als het schaatsseizoen bezig is, heb je daar gewoon geen tijd voor. Schaatsen is een fulltime job en er schiet geen tijd over voor school. Ik moet dat achteraf dan maar inhalen en op mezelf studeren. Ik werk mijn studies ook maar af per half jaar.»

Veto: Shorttrack is niet de meest evidente sport om mee te beginnen. Hoe ben je uiteindelijk bij de sport terecht gekomen?

Pieter: «Ik ging vaak schaatsen met mijn vader op de ijsbaan in Haasrode. We hebben daar toevallig een shorttrack wedstrijd gezien. De week daarna ben ik dat zelf eens gaan proberen en dat lukte vrij goed. Zo ben ik er dan ingetuimeld.»

Veto: Waar ben je momenteel voor aan het trainen?

Pieter: «Voor het wereldkampioenschap, dat is binnen drie weken. Dat komt na de olympische spelen die het hoogtepunt van het seizoen zijn en dan moet je nog vier weken je proberen te concentreren op zo'n WK. Ik beseft dat mijn fysiek er niet veel beter op zal worden in die paar weken, maar ik ga toch nog proberen alles te geven om daar een goede prestatie neer te zetten.»

Shorttrack

Shorttrack is een vorm van snelschaatsen, maar dan op een ijshockeyveld in plaats van op een 400 meter piste, wat direct de naam van de sport verklaart. Op de ijsbaan wordt een baan van 111 meter lengte uitgezet met rubberblokken; deze baan wordt tijdens de ritten telkens één meter verschoven om te voorkomen dat het ijs in de bochten te veel uitslijt. Shorttrack weet zich op verschillende punten te onderscheiden van snelschaatsen. Behalve de kortere afstanden, variërend van

500 tot 3000 meter, telt een shorttrackpiste ook slechts één baan in tegenstelling tot 400 meter pistes. De schaatsers zijn dan niet langer vastgepind op een eigen individuele baan en nemen het dus tegen elkaar op in plaats van tegen de klok. Hierdoor wordt positionering en strategie minstens even belangrijk als snelheid. Schaatsers zitten in de wedstrijden dan ook dicht op mekaar waardoor geen enkele shorttracker ooit ver weg is van een fout. In veel gevallen leidt zo'n fout tot

diskwalificatie van de schaatser in kwestie. De schaatsers dragen een helm, knie- en scheenbeschermers, een nekbeschermer en snijvaste handschoenen.

Shorttrack is een jonge sport en slechts sedert 1992 een officiële olympische discipline. Op de olympische winterspelen van 1988 in Calgary werd shorttrack voorgesteld als een demonstratiesport. Vooral de Verenigde Staten, Canada, Korea en China staan sterk in hun schaatsen wat shorttrack betreft. Ook

België heeft zijn vertegenwoordigers in de shorttrackwereld met Pieter Gysel en Wim De Deyne. De Deyne werd echter telkens in de voorrondes uitgeschakeld, behalve voor de 500 meter geraakte hij in de kwartfinales. Pieter Gysel werd voor de 500 meter uitgeschakeld in de voorrondes, terwijl hij voor de 1000 meter en 1500 meter tot in de halve finale wist te geraken. Hij werd echter tweemaal uitgeschakeld door diskwalificatie.

KOTERIJEN (5)

Kus van de juf

Toegegeven, als je al een paar koten achter de kiezen hebt, denk je gemakkelijk: 'We zullen hier eens snel iets over schrijven.' Maar ook al hebben we ondertussen min of meer ervaring in het 'gluren bij de burens', het blijft telkens weer een uitdaging om de persoon achter het materiële te vinden. Dat was ook deze week weer zo.

Elke Desanghere

Het blijft natuurlijk wel enigszins eenvoudig om in één oogopslag te bepalen welk geslacht ons onderzoeksterrein bevolkt. Jongens hebben doorgaans geen knuffels in hun bed liggen. De schattige teddy en een kussen met geborduurde figuurtjes op, schrijven we dus toe aan een vrouwelijke studente. Op haar bed liggen trouwens maar liefst drie

(foto Kristof Ketels)

kussens. Een teken van rugklachten of flagrant egoïsme? Haar nachtafletje is eerder klein en erop staat een knuffelkangoeroe vergezeld van een Ipod. Duidelijk iemand die graag muziek op zak heeft. De vloer naast haar bed en bureau is bezaaid met boeken. De titels gaan van het overbekende *Lof der zotheid* van Erasmus tot saai uitzienende schoolboeken met namen als *Subgroup growth*.

RAGE

Haar bureau geeft een overdosis aan op het eerste gezicht wiskundige berekeningen vrij. Haar studies zijn dus al zeker van wetenschappelijke aard. De boekenplank erboven onthult een boek met een allesbehalve verhullende titel *Physics*. Je moet nu niet bepaald Einstein heten om daar een relativiteitstheorie uit te puren. We gokken dus op wiskunde als studierichting. Op diezelfde plank lezen we ook *Pilates*. Ditmaal gaat het niet over één of andere omhooggevallen Griekse wiskundige, maar om een moderne combinatie van sport en yoga om zowel geest als lichaam te ontwikkelen. Het is een ware rage in Amerika en heeft blijkbaar ons slachtoffer van deze week ook weten te besmetten. Is dit echte interesse of gewoon modebewuste meeloperij?

Boven haar bureau hangt ook nog een soort identificatiepas te bengelen. We schrijven dit eerst aan haar toe, maar bedenken ons wanneer we de naam 'Jeroen' ontdekken. Misschien is het wel van haar vriend. De pas is volledig in het Engels en naast 'The European Students Conference' staat er ook een logo 'Bright' op. Wat googlewerk brengt aan het licht dat het om een driedaagse bijeenkomst gaat met studenten van universiteiten die lid zijn van de League of European Research Universities. Tijdens die jaarlijkse conferentie discussiëren de studenten over de politieke, economische en sociale toekomst van Europa. De resultaten worden voorgelegd aan de Europese Commissie. De uitleg mag nog zo indrukwekkend zijn, ons lijkt het ongelooflijk saai.

IMPROVISATIEVIRUS

Haar boekenkast is ronduit intimiderend met de stapels cursussen die ze herbergt. Maar het blijkt wel een nuttige bron van informatie. Op een van de mappen lezen we 'Leerlingvolgsysteem'. Zou Lies, zoals we lezen op een sticker op diezelfde kast, dan misschien een ALO volgen? Een roeping als lerares wiskunde lijkt ons in elk geval niet zo aantrekkelijk. Maar als zij er gelukkig mee is, waarom niet?

In een doos gevuld met cd's vinden we nog meer compromitterend materiaal: een cd getiteld *100% French Fever*. Onze conclusie hieruit is dat Lies als een echte filantroop bloed is gaan geven. We vonden de cd namelijk zelf in onze eigen 'bloedzak' terug. Een lege accozak die verloren op de grond ligt, bevestigt onze veronderstelling. Een kus van de juf en een bank vooruit!

Aan de muur en op de kleerkastdeuren hangen een affiche, ticket en artikel die allemaal in één richting wijzen: Lies is gebeten door het improvisatievirus! De affiche kopt: 'Fight of the Night', een improvisatieduel tussen The Lunatics en de Belgische Improvisatie Liga georganiseerd door

Preparee. Het laat ons een waar bloedbad vermoeden. Het artikel behandelt het Interfacultair Improvisatietoernooi. Dat het stukje papier uit *Campuskrant* komt, nemen we haar niet zo kwalijk. We hadden namelijk al eerder een *Veto* ontdekt.

Als we de deur dichtslaan, merken we dat er een intrigerend document tegen plakt. Het is een certificaat van de 'Japan Karate Association' in de discipline karate-do. Voor ons is dit allemaal Chinees, of liever: Japans. Maar samen met de posters van *House of Flying Daggers* en de zin 'only action brings us forward' concluderen we hieruit een passie voor Oosterse gevechtssport. We twijfelen dus geen seconde en maken ons uit de voeten, voor de bewoonster met een welgemeende karatekick de deur tegen onze neus katapulteert.

De waarheid en niks dan de waarheid

Lies studeert inderdaad wiskunde, dat was een weggevertje. Jeroen is niet haar vriend, maar het pasje is inderdaad een herinnering aan een deelname aan de laatste Bright Conference. Ons slachtoffer zal zich misschien niet herkennen in de term meeloperij, want ze probeert graag nieuwe dingen uit. Al kan men yoga misschien bezwaarlijk nieuw noemen. Zo had ze ook de intentie om een lerarenopleiding te volgen, maar veel verder dan cursussen kopen is ze niet geraakt. Dat heeft misschien wat te maken met haar drukke bezigheden: zo is ze naast gepassioneerde karateka ook een geanimeerde improvisatieverslaafde.

PRESEDAGBOEK(4): HISTORIA

Sovjet vrijgevigheid en de stars & stripes

Wekelijks laten we ons onderdompelen in het leven achter de schermen van een presidium. Verre van rozengeur en maneschijn. Eigenlijk vaak verdomd veel verschaald bier en poetsmiddel. Deze week leidt Niels van Historia ons rond.

Zondag. Olé! De Historia feestweek start vandaag, en dit, zoals de traditie het wil, met een ludieke viering opgedragen aan onze godin Historia. Eerst is er echter nog een kringvergadering, waarop de laatste afspraken gemaakt worden voor de komende week. Zoals het een ware profeet betaamt, zal ik daarna de dorstigen laven met een gratis vat. Zo is alvast de trend gezet voor deze week.

Maandag. Fris en monter, de week is immers nog maar net begonnen, het bed uit voor de enige les van de dag: Geschiedenis van de Nederlanden. Deze eindigt met een vrolijke noot: "Morgen geen les van dit vak". In een feestweek zijn dit welkome woorden. 's Middags zou deze profeet de Alma zoals gewoonlijk weer verblijden met een bezoek. De hele namiddag werd opgevuld door de serie *Buiten de Zone*, die we afspeelden op onze perma. Terwijl enkele Historianen zich daar gesetteld hadden, bereidde ik de cantus van die avond voor. Met honderd man en verschillende kringen aanwezig, beloofde het een serieus feestje te worden. Vooral Wina liet zich naast de letterenkringen opmerken en zorgde mee voor een geslaagde cantus. Na de opkuis, begaf ik me wederom richting onze eigen Fakbar Letteren om er nog een vat ter ere van Historia te geven. Robke, de preses van Eoos, wenste me nog proficiat met de cantus en begaf zich daarop snel naar de toog voor een gratis pint. En ik zag dat het goed was. Rond kwart voor

vier kon ik dan eindelijk naast mijn vriendin in bed kruipen. **Dinsdag** Al iets minder monter vang ik de dag aan. 's Middags geven we gratis hotdogs weg aan onze leden, maar ik stort me voorlopig wat op mijn papier. Om 19u spelen we met het presidium een wedstrijdje voetbal tegen de proffen en assistenten geschiedenis. Onze supporters, aangevuurd door de cornet van Lieven, schreeuwen ons naar voor en de wedstrijd eindigt op 6-3 voor Historia. Na enkele jeneverstjes is het tijd om ons wederom richting onzer allerheiligste Fakbar Letteren te begeven. Vanavond is het thema de Koude Oorlog en talrijke cocktails worden verkocht onder exotische namen als een Stalin, Castro of Tsjernobyl. Onze dj zorgt voor de nodige sfeer met de typische Amerikaanse hits van toen, en de gratis vaten (Sovjet vrijgevigheid) doen de rest. Onder het goedkeurend oog van kameraad Breznev worden de tafels bezet door Historianen van alle leeftijden en aan de andere kant van de fakbar wordt dan weer de Stars en Stripes geheiligd. Rond vier uur besluit ik toch maar het feestje te verlaten, hetgeen nog moet volgen indachtig.

Woensdag Van uit bed 'springen' is geen sprake meer, en de les van negen uur halen was ook weer iets te ambitieus. Op naar de Alma dan maar, om daarna wederom de fak binnen te vallen. Deze namiddag werd omgedoopt in de 'salonnamiddag' en toegegeven, zo'n namiddag in de zetel met 'koekskes van den aldi' kon blijkbaar niet alleen mij bekoren. Maar de plicht riep, dus begaf ik mij naar de les. Daar kreeg ik van enkele medestudenten te horen dat het aan mij te zien was dat het feestweek was, doch verkies ik kritisch te staan tegenover zulke uitspraken. 's Avonds was het dan tijd voor onze 70s-80s-90s fuif in de Albatros. Twaalf vaten werden erdoor gejaagd, terwijl de dansvloer zelfs tot zes uur goed

gevuld bleef. Ergens tussen deze feestgangers bevond zich wederom de preses van Eoos, die me kwam vertellen wat een 'vet feesje' het weer was geworden. Om zeven uur was de zaal uiteindelijk opgekuist, en werd de dag afgesloten met nog een gezamenlijk ontbijt in de Panos op kosten van Historia. Om 8u lag ik uiteindelijk in bed. En toen was er slaap.

Donderdag Diegene die ooit verkondigde dat de morgenstond goud in de mond heeft, was vast geen student. Maar het is feestweek voor iets, en vooruitziend als wij historici zijn, hadden we de donderdagnamiddag omgetoverd tot de 'crashnamiddag'. Allen weer in de zetels dus, en ondertussen genieten van de serie *The 4400*. Na enkele afleveringen was iedereen al serieus verslaafd, en rechtkomen om eten te gaan halen was er duidelijk te veel aan. De serie eindigde gelukkig net op tijd om de voorbereidingen te treffen voor de 'Schalkse proffen', waarbij onze docenten ons een verhaal voorschotelden dat al dan niet waar was. Zo'n rustige activiteit was op het einde van de week meer dan welgekomen. Zelf mocht ik ondertussen nog een vergadering over het komende Interletteren Toernooi vergezellen. En voor het eerst deze week slaagde ik erin voor één uur mijn matras te zien. Althans, een matras.

Vrijdag Als waardige afsluiter van de feestweek, was er een brunch op de perma om 11u. Of toch nadat ik de sleutels van de fak kon bemachtigen van mijn 'licht beschonken' vice preses en fakverantwoordelijke. Hiermee werd een geslaagde feestweek afgesloten, en kon een rustig weekend met veel slaap beginnen.

Ithaka # 14: "Artistic Chemistry"

Beeldend kunstenfestival in het Farmaceutisch Instituut

Weinig studenten vullen hun vrije tijd met het creëren of bestuderen van beeldende kunst. Plastische kunst is dan ook niet erg toegankelijk voor de 'niet-ingewijden'. Het jaarlijkse festival Ithaka wil daar verandering in brengen en de glazen wand doorbreken voor de Leuvense studenten.

Elk jaar gaat men bij Ithaka op zoek naar een inspirerende locatie die het hart van het festival vormt. Dit jaar werd het Farmaceutisch instituut gekozen, vandaar

de naam "Artistic Chemistry". De kunstwerken die er getoond worden, spelen in op de omgeving, die in dit geval vooral uit labo's bestaat. Onbekende kunstenaars worden door een jury geselecteerd en krijgen de kans hier een project uit te werken. Een tweede doel van Ithaka is namelijk om nieuw Vlaams talent te ontdekken. Het resultaat is hierdoor elk jaar compleet anders en daarom blijft elk festival voor de bezoekers een verrassing. (kg)

Voormalig decaan Alfons Verbruggen gidst: Bommen, bokalen en bier

Met het in onbruik geraakte Instituut voor Farmaceutische Wetenschappen heeft Ithaka een markant gebouw getroffen voor haar 14de editie. Een gebouw, met een bewogen geschiedenis, zo blijkt uit de verhalen van professor Alfons Verbruggen.

openen, wat een drastische terugval betekende in de studentenaantallen in de Faculteit Farmaceutische Wetenschappen. Daardoor beschouwde de universiteit de verhuis naar Gasthuisberg niet meer als opportuun, en overleefde het instituut de vernietigingsplannen. "Gelukkig maar," zullen de organisato-

ren was door een Duitse V-bom. Hij en zijn familie zijn dan hier mogen intrekken. Maar kom, laten we eerst naar de andere vleugel van het gebouw gaan, waar enkele prachtige labo's en auditoria bewaard zijn gebleven."

Op een draffe hollen we door de onderverdieping van het gebouw, terwijl we de be-

zessen kregen ze de toelating, op voorwaarde dat de lessen de volgende ochtend om acht uur zonder verwijlen zouden kunnen aanvatten. Die mannen hadden dus, om het zekere voor het onzekere te nemen, een kuisploeg ingehuurd die ervoor moest zorgen dat er daags nadien niets meer te merken was van de cantus. Ik ben 's nachts even langsgelkomen, en het bier stond al in grote plassen op de grond, maar de volgende dag zag alles er inderdaad terug piekfijn uit. Ja, soms was het hier echt een plezante bedoening."

CURIE

Nog nagenietend troont professor Verbruggen ons mee naar boven. Jammer genoeg geraken we niet binnen in de fameuze *Couvreur-zaal*, zo genoemd omwille van de prachtige verzameling potten en bokalen die ene Couvreur ooit had geschonken aan de faculteit, maar die bij de splitsing van de universiteit eind jaren zestig werd meegenomen naar Louvain-la-Neuve. "Dat beklagen we ons nog steeds," gromt Verbruggen. "Die verzameling staat daar nu te verkommeren. Enfin, laten we de oudste laboratoria eens bekijken." We treden binnen in een muffe maar prachtige zaal. "In onze tijd werd altijd gezegd dat Marie Curie hier perfect had kunnen leven. Vele attributen die hier staan, stammen dan ook nog uit de eerste helft van de twintigste eeuw. Toch is er altijd veel leven geweest. Ik herinner me dat een groep studenten hier eens een nachtspel heeft gespeeld. Daartoe leent deze ruimte zich ook perfect, denk alleen al aan de kantelen die je ook langs de buitenkant van het gebouw ziet." Inderdaad, professor, waarvoor dienen die 'kantelen' eigenlijk? "Dat zijn trekkasten. Gevaarlijke stoffen worden daar gemengd, zodat de giftige gassen die vrijkomen naar buiten kunnen gaan en niet in de zaal blijven hangen."

De professor kuiert voort tussen tafels, bunzenbranders en gaskranen. Zijn ogen glinsteren. "Het is toch echt een gebouw dat tot de verbeelding spreekt."

(sh)

"Het is toch een gebouw dat tot de verbeelding spreekt"

(foto Roman Verraest)

Aan het begin van de vorige eeuw was het rector Mgr. Ladeuze, wiens naam geen enkele Leuvense student vreemd in de oren klinkt, die het plan opvatte een nieuw instituut te laten bouwen voor de *Ecole de Pharmacie*. Na de nodige vertragingen, in de gedaante van een 'Groote Oorlog' en heel wat Belgische bureaucratie, werd het gebouw in oktober 1933 in gebruik genomen. Veel later, in de architecturaal niet meteen glorieuze jaren zeventig, stond de universiteit op het punt het instituut te slopen, en de afdeling farmacie te verplaatsen naar Gasthuisberg. Net op dat moment werd echter bij wet vastgelegd dat niet iedereen nog zomaar een apothekerszaak mocht

ren van Ithaka anno 2006 gedacht hebben. "Gelukkig maar," denken ook wij, wanneer we de fikse tred van professor Alfons Verbruggen, voorheen de decaan van de faculteit Farmaceutische Wetenschappen, proberen bij te houden, en ijverig noteren wat zijn herinneringen aan het gebouw hem influisteren.

CANTUS

"Het instituut is altijd een plek geweest voor studie en onderzoek, maar er zijn ook veel anekdotes. Na de Tweede Wereldoorlog heeft hier bijvoorbeeld decennialang een professor gewoond omdat zijn huis verwoest

stofte practica-zaalen tot ons laten doordringen. Vooral de alomtegenwoordige geur van oude scheikundige stoffen en vergane chemische glorie doet visioenen opdoemen van honderden studenten uit een ver interbellum, die allerlei onnoembare producten bij elkaar kappen, met een sporadische ontploffing tot gevolg. Wanneer we in een auditorium met authentieke houten banken zijn terechtgekomen, haalt professor Verbruggen ons echter terug naar de werkelijkheid - of liever: neemt hij ons mee naar enkele levendige gebeurtenissen uit zijn negenjarige decaanbestaan. "De studenten wilden hier eens een cantus houden in het auditorium. Na veel vijven en

Locatie:

Oud Farmaceutisch Instituut,
Van Evenstraat 4 (naast Alma 2)

Openingsuren:

Woensdag: 14-22u Donderdag: 13-24u
Vrijdag tot zondag: 13-22u

Stagaires aan het werk

Ithaka is een kunsttentoonstelling voor en door studenten. Organisator Loko Cultuur en vier stagaires kozen aan het begin van dit academiejaar om zich op dit project te storten. Dertien jonge kunstenaars krijgen een stukje van het farmaceutisch instituut om tot een creatieve synthese te komen tussen gebouw en eigen exploten.

Vier jaar geleden ben ik, op zoek naar de bib van de sociale wetenschappen, verloren gelopen in een gebouw vol kamertjes en gangen. Dit labyrint vormt vandaag het decor én thema van een verse Ithaka. Evelien Emmerechts en Lien Wismans staan me te woord. Ze volgen allebei de aanvullende opleiding Culturele Studies en lopen stage bij Loko Cultuur, meerbepaald bij Ithaka. Er blijkt nog een ander *team* van stagaires te zijn: Simon Deuss en Hanne Loots studeren readaptatiewetenschappen, maar zitten op dat moment in de les.

Veto: *Hadden jullie al ervaring met de kunstwereld voor je aan deze stage begon?*

Lien Wismans: «Niet in Leuven, want dit is voor ons allebei ons eerste jaar in deze stad. Ik heb architectuur gestudeerd en Evelien culturele agogiek.»

Veto: *Hoe zijn jullie bij Ithaka terecht gekomen?*

Evelien Emmerechts: «In het begin van het academiejaar werd er voor Culturele Studies een infoavond georganiseerd. Een medewerker van Loko Cultuur is Ithaka komen voorstellen. Evelien en ik zijn daar direct op gesprongen. We zitten dus in het project vanaf het beginstadium. Het zoeken van het gebouw was toen ongeveer rond.»

LANDSCHAPSARCHITECTUUR

Veto: *Wat is jullie taak?*

Evelien: «In het begin hebben we veel subsidiedossiers geschreven. Samen met de andere stagaires hebben we gebrainstormd over het thema en wat daar allemaal op betrokken kon worden. We moesten ook het gebouw zelf opruimen, een taak die toch niet te onderschatten is. Nu de kunstenaars hier zijn, moeten we zorgen dat ze begeleiding hebben en het technisch materiaal regelen. Aan de werken helpen we niet, tenzij de kunstenaars daar zelf om vragen.»

Veto: *De titel van Ithaka dit jaar is "Artistic Chemistry". Kun je dat toelichten?*

Evelien: «We hebben ons voornamelijk gebaseerd op het gebouw dat tot voor kort een onderdeel was van de faculteit farmaceutische wetenschappen. Die geest wilden we toch binnen de muren houden en vandaar dus de *chemistry*. Dit leek ons een mooie voorzet voor de kunstenaars en we hebben het thema voor de rest dan ook open gelaten. Het gebouw is ons centrale thema en het is een uitdaging voor de kunstenaars om hun werk te verzoenen met het gebouw en de chemische sfeer die hier nog hangt. We zijn blij om nu te zien dat heel wat kunstenaars een interessante invalshoek gevonden hebben of hun werk goed weten te integreren in de ruimte. Er is ook een breed gamma van technieken. Er is bijvoorbeeld videokunst, beeldhouwkunst, mode, glasbewerkingen, landschapsarchitectuur.»

Veto: *Excuseer?*

Lien: «Daarbij wordt het landschap van het gebouw in het werk geïntegreerd.»

RUIMTE

Evelien: «Het gebouw biedt heel wat interessante ruimtes. De voorbije weken mochten de kunstenaars naar hier komen om hun ruimtes te kiezen. Er werden foto's genomen en filmpjes gemaakt zodat ze de beschikbare ruimte goed konden inschatten.»

Veto: *Leggen jullie voorwaarden op aan de kunstwerken?*

Evelien: «Het moet binnen het gebouw en dus bij ons thema passen. Voor de rest krijgen de artiesten alle vrijheid. De enige beperkingen zijn die van het gebouw zelf.»

Veto: *Het is steeds de bedoeling geweest van Ithaka om beeldende kunst dichterbij de studenten te brengen. Hoe hebben jullie dat dit jaar aangepakt?*

Evelien: «We hebben ondervonden dat het niet gemakkelijk is om studenten warm te maken voor beeldende kunst. Er zijn veel plannen geweest en er is helaas ook wel wat in het water gevallen. Maar we gaan dj's uitnodigen in het gebouw. Het gaat om dj's die wel vaker draaien hier in het Leuvense uitgaansleven. We hopen dan ook dat we daarvoor het nodige volk kunnen lokken.»

Veto: *In het straatbeeld is het zoeken naar Ithaka-propaganda.*

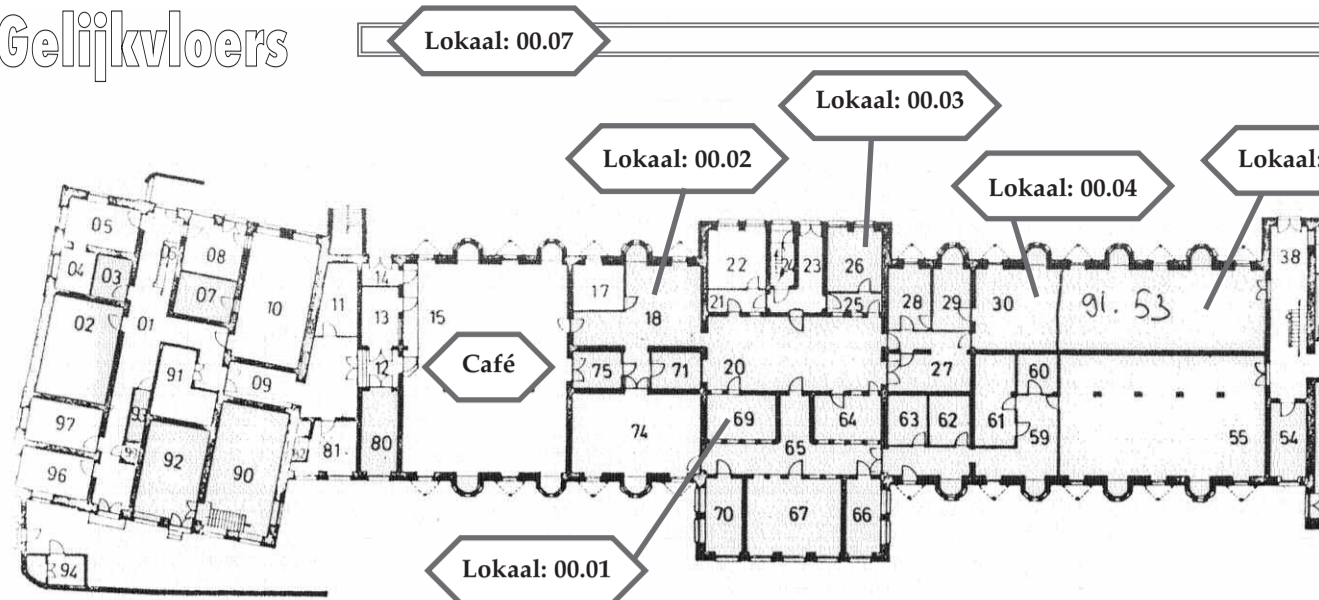
Evelien: «Dat klopt. Er zijn al lang affiches gemaakt, maar er is heel wat fout gelopen. Er wordt volgende week wel nog gefflyerd. We hebben ook zelf affiches afgeprint om in de Alma te hangen.»

Veto: *Zijn jullie tevreden van het resultaat?*

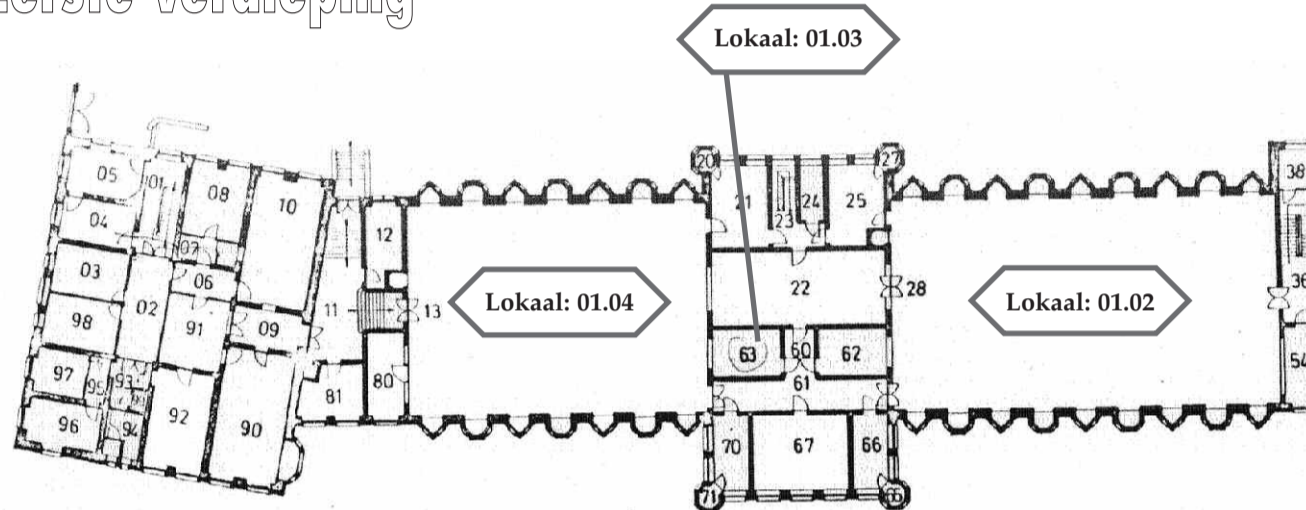
Lien: «Ja en nee. We zijn tevreden dat er een Ithaka-editie doorgaat dit jaar waar we aan jonge kunstenaars een platform kunnen geven. Maar toch beseffen we goed dat het heel wat beter had gekund. Als stagaires van Ithaka willen we nu alles geven en het beste ervan maken. We hopen dat we op die manier ook de volgende editie een duwtje in de rug kunnen geven.»

(mp)

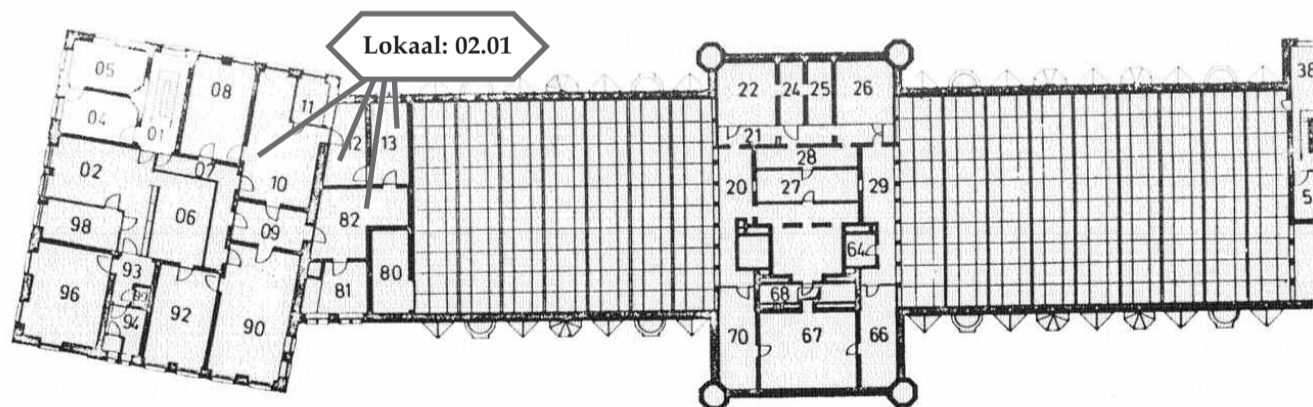
Gelijkvloers

Eerste verdieping

Tweede verdieping

Sylvester Vandeweghe: Subcity

Lokaal: 01.03

Sylvester stelt een duikboot tentoon als ode aan de menselijke vaardigheden op vlak van technologie.

Bart Popleu: Signs on the wall and in the thin air.

Lokaal: 01.02

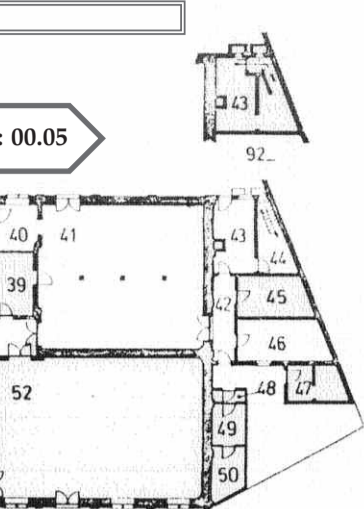
Bart maakt een *in situ*-installatie, waarmee hij wil inspelen op het gevoel van het publiek.

Geert Devos: Maria Magdalena

Lokaal: 00.06

Geert werkt aan een drieluik waarin de evolutie van de Mariafiguur, in deze experimentele tijden, wordt onderzocht.

Lokaal: 00.01

Evita maakt een modeontwerp waarmee ze mensen uit de kunstwereld wil imponeren en zo verder wil doorbreken in de wereld van design en kunst.

Evita Appendin:

Werk 1: Design for making a first impression

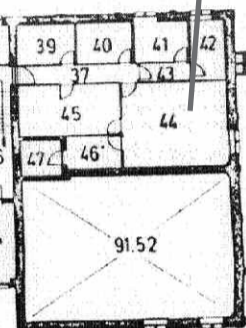

Werk 2: "non merci, je n'ai pas de temps"/"non, je suis trop timide"/"ça ne m'intéresse pas!"/"je ne comprends pas, c'est bizarre ça"/"Tu te prends pour qui? Laisse ma mère tranquille! Je ne fait pas du tout confiance dans ton truc. /Ca ne se fait pas quand même."

Lokaal: 00.04

Evita's beeldmontage vormt een antwoord op de vraag of nieuwe mogelijkheden niet leiden naar nog meer chaos in de maatschappij.

Lokaal: 01.01

Klaarke Meert: ROOD - work in progress

Lokaal: 02.01

Klaarke werkt aan een multimedia project waarin verscheidene personages op een andere manier in beeld worden gebracht.

Daan Theys:

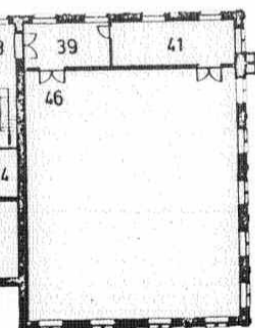
Werk 1: Fisherman's best friend

Lokaal: 00.02

Werk 2: Stormy weather

Lokaal: 00.03

Daan leerde al spelend glas controleren. Vandaag koppelt hij zijn glaskunstwerk aan klank, geluid- en lichtspel om de zintuigen van zijn publiek te prikkelen.

Saskia Aelen: "2 concentraties" 2006

Lokaal: 01.04

Saskia maakt foto's van het lege gebouw die ze monteert tot bewegend beeld.

Ruben Hoogewys & Frouke Van Gheluwe:
mOrbidO

Lokaal: 00.05

Ruben en Frouke brengen een experimentele montage waarin de laboratoria bekeken worden door de ogen van niet-wetenschappers.

Kenny Verberckmoes:
zonder titel

Lokaal: 01.01

Kenny maakt een monumentale installatie met sculpturen en bricolages die op de locatie werden gecreëerd.

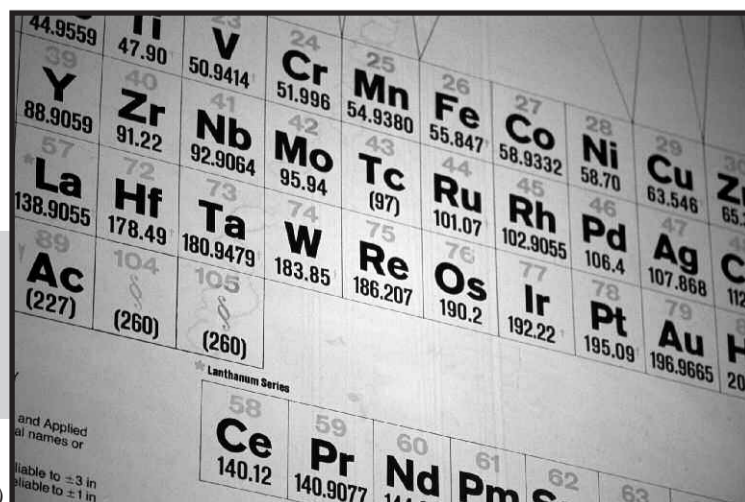
Björn Gielen en Joeri Steeno: Extract Landschap

Lokaal: 00.07

Björn en Joeri brengen een artificieel landschap naar binnen.

Robbie Van Nieuwenhove

Robbie zorgt voor de inkleding van het gebouw en maakt van het gelegenheidscafé een echte tabel van Mendeljev.

(foto's Christophe Ketels)

ITHAKA: EEN GESPREK MET DE KUNSTENAARS

“Wij zijn geen kunstenaars”

Het thema van de veertiende editie van Ithaka is “Artistic Chemistry”. Het beeldende kunstenfestival gaat dit jaar door in het Farmaceutisch Instituut. Enkele deelnemende kunstenaars leggen uit op welke wijze zij de dialoog met het gebouw aangingen.

Joeri Steeno en Björn Gielen studeerden beiden landschapsarchitectuur in Vilvoorde. Steeno werkt nu als zelfstandig landschapsarchitect en Gielen werkt halftijds in tuinen en daarnaast halftijds als ontwerper van tuinen. Zo combineert hij het fysieke aspect met het geestelijke. Op de vraag of we hen, deelnemende kunstenaars aan Ithaka, mochten interviewen, volgde onmiddellijk de eenstemmige opwerping: “Wij zijn geen kunstenaars.”

Veto: Wat heeft jullie ertoe aangezet als landschapsarchitecten deel te nemen aan het beeldende kunstenfestival Ithaka?

Björn Gielen: «We zijn eerst komen kijken naar de locatie om te zien of er een ruimte was die ons beviel. We hebben dan besloten om samen te werken. Zo kunnen we van elkaar en van de ruimte leren. Ik zie de deelname als een extra ruimtelijke oefening naast mijn beroep waarin de regels strikter zijn.»

Joeri Steeno: «Het is beter je niet enkel vast te pinnen op je vakgebied. Deze opdracht is een interessante denkoefening.»

Veto: We bevinden ons hier in de oude kleedkamers. Waarom is jullie oog op deze ruimte gevallen?

Gielen: «De ruimten in het Farmaceutisch Instituut zelf zijn erg vol. Ze zijn interessant omwille van hun inhoud, maar minder omwille van de ruimte zelf. Deze ruimte bevindt zich buiten het eigenlijke gebouw. Vermoedelijk is de bouw ervan erg goedkoop geweest en de ruimte is daardoor heel basic. We hebben ervoor gekozen te werken in een lege ruimte.»

Steen: «Ik vind deze ruimte interessanter, ze bevindt zich buiten de volheid van de andere ruimten. In deze lege ruimte kan je ruimer nadenken.»

Gielen: «Het is ook een erg anonieme ruimte, een ruimte waarin je je eigen ding kan doen.»

KUNSTMATIG KIKKERGELUID

Veto: Op welke wijze hebben jullie getracht het thema “Artistic Chemistry” in jullie ontwerp te verwerken?

Gielen: «Het gebouw en thema verwijzen naar de farmacie. Die heeft recepten en medicijnen bedacht en onderzocht op de meer klassieke manier van de geneeskunde. Wij waren bereid om mee te doen als de farmacie gekoppeld kon worden aan het landschap en aan het denken over landschap. Deze verbinding hebben we gevonden in het volgende uitgangspunt: als ‘medicijn’ schrijven wij een aangename omgeving voor. Een dokter kan pillen voorschrijven, maar ook een wandeling in de open lucht. We creëren hier een ruimte die vrij is van al het overbodige.»

Steen: «We brengen elementen uit het landschap naar binnen, maar onder een artificiële vorm. We plaatsen hier dus geen planten, stenen enzovoort. Planten zullen bijvoorbeeld vertegenwoordigd worden door iets artificieels, maar iets dat dezelfde atmosfeer uitademt. Ons ontwerp gaat uit van een open plek in een bos, waar door het dichte groene bladerdek heen een diffuus groen licht binnenvalt. Die lichtinval wordt hier weergegeven met groene lichten. Net als in een landschap zal je hier moeten waarnemen met al je zintuigen. We spelen niet alleen in op het licht; ook geur, water en geluid zijn aanwezig. De ruimte wordt hier onder water gezet en op de achtergrond zal kunstmatig kikkergeruid klinken, maar dan wel met zoveel door elkaar dat het eigenlijke kikkergeruid niet meer te ontwaren is. We vragen bovendien actie van het publiek. Glazen kolommen gevuld met zeepsop nodigen het publiek uit om bellen te blazen.»

Steen: «Bellen blazen is iets heel kinderlijks, net als plenzen door het water, wat je hier ook zal kunnen doen. We bieden hier eigenlijk een erg experimentele, nieuwe vorm van geneeskunde. De klassieke geneeskunde is tenslotte ook experimenteel ontstaan.»

Gielen: «Centraal in dit ontwerp staat de vraag: ‘Voel ik me beter na het betreden van deze ruimte?’ We willen de mensen lachend zien vertrekken. Zoals ik al zei: ofwel neem je een pil, ofwel ga je wandelen.»

Veto: Hoe zien jullie de relatie tussen jullie professionele bezigheden en dit project?

Gielen: «In de opdrachten die ik ontvang als zelfstandig landschapsarchitect, staat er steeds een soort programma centraal waaraan je je dient te houden. Ik probeer daar wel steeds de grenzen van af te tasten. Deze deelname zie ik als één van de opdrachten, maar met meer vrijheid, of misschien met meer én minder vrijheid. Het is erg moeilijk om een bepaalde sfeer in een gesloten ruimte te brengen. Deze opdracht biedt meer creatieve vrijheid, maar ook hier moeten we de grenzen aftasten van de ruimte die we hebben gekozen.»

Steen: «Ik zie dit vooral als een denkoefening. Hier ben ik even losgerukt van het landschap waar ik normaal mee bezig ben.»

Gielen: «Wij zijn geen kunstenaars, al hangt dat misschien af van wat je onder kunst verstaat. Onze creaties in tuinen zijn misschien ook kunst te noemen. Het heeft vooral te maken met de houding die je aanneemt.»

Gielen en Steeno: «We zijn beiden zeker rijker geworden van deze ervaring, zij het dan niet financieel (lachen).»

(foto's Christophe Ketels)

Geert De Vos volgde Audiovisuele studies aan Sint-Lucas en studeert nu Taal- en Letterkunde in Antwerpen. Op Ithaka exposeert hij voor de eerste keer.

Veto: Op welke wijze hebt u getracht uw kunstwerk te integreren in het Farmaceutisch Instituut?

Geert De Vos: «Ik ben begonnen met het maken van associaties rond het gebouw, waarbij de grote ideeën uiteindelijk vooruitgang en manipulatie waren. De afmetingen van de ruimte die ik heb gekozen, hebben mij op het idee gebracht er een drieluik in te brengen. Daarbij dacht ik spontaan aan iconen en meer bepaald een Maria-icoon. Dat idee zal ik visueel, maar gemanipuleerd, weergeven in het drieluik.»

Veto: Waarom hebt u voor deze ruimte gekozen?

De Vos: «Het is een lege ruimte, in tegenstelling tot vele andere ruimten in dit gebouw. De kamer is ook langwerpig, wat me de mogelijkheid gaf om tegen de achterwand te werken en tegelijk de openheid en de leegte van de rest van de ruimte te behouden. De andere kamers zijn te vol en daardoor niet neutraal.»

Veto: Is de keuze voor de materialen waarmee u zult werken ingegeven door dit gebouw en het thema?

De Vos: «Nee, ik werk voor dit ontwerp uitsluitend met videoprojecties en deze techniek is vooral ingegeven door de ervaring die ik ermee heb vanuit mijn opleiding.»

Veto: Welk verband heeft het idee van manipulatie dat u in uw kunstwerk binnenbrengt met het thema “Artistic Chemistry”?

De Vos: «De eerste keer dat ik hier binnenkwam, stond het hier overal nog vol rommel. Het was zelfs erg akelig. Ik had een zeker beeld van een labo als een plaats waar soms verregaande experimenten werden uitgevoerd. Vandaar het idee van manipulatie, progressie en regressie.»

SPANNEND

Veto: Ithaka lokt vele studenten die niet zo vaak naar tentoonstellingen gaan. Speelde dat mee bij het uitdenken van uw ontwerp?

De Vos: «Eigenlijk niet. Ik heb vooral aandacht besteed aan de locatie en het thematische aspect. Ik heb ook geen doelpubliek voor ogen. De mensen mogen ervan vinden wat ze willen.»

Veto: Bent u toch niet een beetje nieuwsgierig naar de reacties?

De Vos: «Het uiteindelijke resultaat en het afwachten van de reactie vind ik wel erg spannend. Maar ik zie dit toch vooral als een kans en let minder op de appreciatie van het publiek.»

Veto: Hoe vult u het concept ‘kunstenaar’ in?

De Vos: «Kunstenaar ben je niet zomaar. Misschien ben ik nu wel even een beetje kunstenaar geweest hier, maar ik beschouw mezelf toch zeker niet zo. Het is ook geen beroep. Het heeft meer te maken met hoe je bent en hoe je werkt. Het concept ‘kunstenaar’ is eigenlijk heel ongreepbaar.»

Veto: Momenteel studeert u nog. Ziet u Ithaka als een stap naar de kunstwereld?

De Vos: «Ik zie dit vooral als een toffe uitdaging. Ik heb nogal impulsief beslist om mee te doen. Verder heb ik er geen speciale verwachtingen bij. Ik zag het gewoon als een kans om ervaring op te doen.»

Veto: Hoe ziet u uw toekomstige professionele loopbaan?

De Vos: «Ik heb daar nog geen precies beeld van. Ik weet het nog niet goed; het is ook nog erg veraf. Ik zie mezelf wel iets doen in de culturele sector.»

(jvb, mb)

Ithaka # 14 - Colofon

Margot Bollen, Robin Broos, Evelien Emmerechts, Kristien Geurts, Simon Horsten, Marieke Poissonnier & Jozefien Van Beek

Foto's: Christophe Ketels & Roman Verraest

Kort Cultuur

Boombal zoekt (opnieuw) nieuwe locatie

De Predikherenkerk is lang niet de eerste thuis-haven van Boombal in Leuven geweest, maar het was wel de eerste waar de organisatoren zich volledig thuis voelden. En dan verschijnt er een artikel in *Het Laatste Nieuws* waar de brandveiligheid en de ontsappingsmogelijkheden in het bijzonder aan de kaak werden gesteld: "Het Boombal is een folkfeest met optredens, muziek, dans en drank. Weliswaar een rustig evenement zonder excessen, maar toch."

Vorige week donderdag zijn er opnieuw honderden jongeren komen opdagen in de Predikherenkerk. Die heeft een capaciteit van 550 personen, maar zonder aanwezige brandwacht is dat aantal beperkt tot 99. Cultuurcentrum 30CC heeft deze brandwacht steeds aangevraagd, maar de brandweer kon niet altijd aanwezig zijn, waardoor de toekomst van dansactiviteiten in de kerk niet verzekerd is. De organisatoren gaan op zoek naar een andere locatie.

Stad koopt mobiel monument

De stad Leuven heeft het videokunstwerk *I Am Milica Tomic* van de in de titel vermelde Servische kunstenares gekocht. De video werd vorige week voorgesteld op de internationale Vrouwendag. In de video herhaalt de kunstenaar 64 keer de zin "Ik ben Milica Tomic", zij het telkens in een andere taal, vervolgd door de vermelding van haar 'nieuwe' nationaliteit. Tegelijkertijd krijgt ze telkens een nieuwe wonde op haar lichaam. Tomic stelt zich zo kritisch op tegen de Servische situatie in ex-Joegoslavië.

Met deze aankoop wil de stad de positie en de rol van vrouwen in oorlog en vrede onder de aandacht brengen. Het werk zou fungeren als mobiel monument voor de 'onbekende oorlogsvrouw', naast het huidige monument voor de 'onbekende soldaat' op het Martelarenplein. De stad wil de video tonen op herdenkingsmomenten.

Startschot Interfacultair Theaterfestival

Vorige week donderdag werd het Interfacultair Theaterfestival feestelijk geopend. Dit festival bundelt alle kringtonelen en deze stukken worden vanaf deze week opgevoerd. Op hun site reageert de organisatie op het artikel over het Cultuurbeleid aan de K.U.Leuven in de vorige *Veto*. Daarin stond dat het festival vaak problemen ondervond met lokaaltoewijzigingen. "We willen toch even benadrukken dat wij vorig jaar met een om ons bezorgde Commissie Cultuur tot concrete en degelijke afspraken gekomen zijn," klinkt het.

De organisatoren betwisten wel de rol die het kunstencentrum STUK toegedicht wordt in het Cultuurbeleid. "Het STUK is van onschatbare waarde in het Leuvense cultuurleven, maar in het studentikoze cultuurleven vervult het maar een kleine rol. [...] De Verbeeckzaal is de enige zaal in het STUK-gebouw die de K.U.Leuven nog zelf beheert. Als je aanklaagt dat er te weinig zalen zijn, krijg je stevast de reactie "jamaar, we hebben toch net een klein fortuin in het grote, nieuwe STUK gepompt!" Het herbekijken van het beleid of een andere oplossing om de culturele leemte voor studenten op te vullen, behoren tot de mogelijkheden. Meer op www.leuvenspeelt.be

Van SMAK naar STUK

Eva Wittocx zal in het voorjaar van 2006 het artistieke team van STUK in Leuven vervoegen als programmator beeldende kunst en performance. Zij studeerde kunstwetenschappen aan de K.U.Leuven, schreef in die periode ook in *Veto* en is sinds 1997 verbonden aan het SMAK in Gent. Wittocx vervangt Steven Vandervelden die recent artistiek directeur werd van het kunstencentrum.

(rb)

De Hel van Tanger

Een eigenlijk voorspelbare plot grijpt je toch bij de keel, net op het moment dat je denkt te weten wat er komen zal. De simpele buschauffeur Marcel Van Loock raakt onbewust betrokken bij drugssmokkel. Het levert hem meteen een kaartje richting gevangenis op. De ellende van de Marokkaanse gevangenis wordt nooit melig, want doorspekt met Antwerpse humor blijven de tragische gebeurtenissen verteerbaar voor het grote publiek.

Ilse De Witte & Gijs Van Gassen

Het verhaal is deels gebaseerd op waargebeurde feiten, zoals die zijn neergeschreven door buschauffeur Pierre Stukken in het gelijknamige boek. De buschauffeur komt onschuldig terecht in een Marokkaanse gevangenis, waar hij weg teert tussen vier muren.

Regisseur Frank Van Mechelen is niet aan zijn proefstuk toe ('De Indringer', 'Stille Waters') en wordt volgens ons terecht één van de beste regisseurs van Vlaanderen genoemd.

"Gebaseerd op waargebeurde feiten" is vaak een excuus om een nieuwsbericht uit te spinnen tot een langdradig drama om — letterlijk en figuurlijk — van te huilen. Een minder getalenteerde cineast was zeker in die val getrapt, maar Van Mechelen levert hier een pareltje af.

Het is waarschijnlijk fysiek de zwaarste film uit de carrière van Filip Peeters, die de

aftakeling van zijn personage Marcel Van Loock aan de lijve ondervond door een gewichtsverlies van 35 kilo. Maar ook zijn tegenspeelster Els Olaerts, als vrouw van de onfortuinlijke buschauffeur, laat zich niet onbetuigd en geeft op kranige wijze gestalte aan haar personage. Beide hoofdrolspelers geven zich volledig bloot en dat levert eerlijke en overtuigende acteerprestaties op, die zelfs de meest sceptische kijker overtuigen van de psychologische evolutie die de personages tijdens de film ondergaan.

ENCLAVE

Dat de film erg realistisch overkomt, heeft ook te maken met de nauwgezette research die de regisseur uitvoerde vooraleer hij zijn set op poten zette. Het interieur van de gevangenis is gebaseerd op een reportage over Marokkaanse gevangenis in het programma 'Kwesties' en de beschrijvingen in het boek van Pierre Stukken. Stukken werd fysiek onwel tijdens een bezoek aan de set: zo levensecht werd de realiteit dus nabgebouwd. Ondanks de grauweheid van de beschimmelde gevangensmuren waartussen Marcel zijn dagen slijt, wordt ons ook een glimp van de schoonheid van Marokko gegund. De originele montage en de muziek die op subtiele wijze de beelden ondersteunt, zorgen ervoor dat de onmacht en fysieke aftakeling op serene manier in beeld worden gebracht.

De rellen in de Spaanse enclave Ceuta net voor het moment dat er gedraaid zou worden, plaatsten de makers in een moeilijke situatie. De vergunningen werden *en masse* ingetrokken en *last minute* wijzigingen

Filmfirmament

aan het script werden doorgevoerd in de bus op weg naar Marokko. Dankzij ongehooflijk improvisatietalent konden er uiteindelijk toch nog schitterende plaatjes geschoten worden van de haven van Ceuta, maar in het finale resultaat valt er niets te merken van de moeilijke omstandigheden waarin de film gedraaid werd.

'De Hel van Tanger' maakt samen met 'Verlengd Weekend' en 'Dennis van Rita' deel uit van *Faits Divers*: zeven televisiefilms, die eerst in de bioscoop lopen en een tijd later op VTM getoond zullen worden. De films werden gedraaid met een klein budget en op een beperkt aantal draaidagen. Hoewel voor 'De Hel van Tanger' extra middelen werden aangezocht, blijft het een hele prestatie om dit juweeltje met 30 miljoen en 29 draaidagen op film te krijgen. 'De Hel van Tanger' overstijgt wel degelijk het niveau van televisiefilm en het blijft maar de vraag of het kleine scherm de fantastische cinematografie recht zal doen.

Steekkaart

Regie: Frank Van Mechelen

Cast: Filip Peeters, Axel Daeseleire, Peter Gorissen, Warre Borghmans, Els Olaerts

Duur: 105 min

Release: 15 maart 2006

Kort: "Er zijn geen goede mensen of slechte mensen. Er zijn alleen maar situaties."

studio
L E U V E N

BOOMPJE (5): PROFESSOR TOLLEBEEK

Tragische geschiedenissen

Dat het universitaire personeel naast het academische leven ook een ander leven heeft, kunnen we alleen maar hopen. Wekelijks zoeken we een exemplaar op en bestoken we hem of haar met een simpele vraag: "Kan u een boompje opzetten over uw favoriete boek, film of plaat?" Deze week gingen we langs bij professor Jo Tollebeek, gewoon hoogleraar Cultuurgeschiedenis.

Robin Broos

Jo Tollebeek: «Ik heb gekozen voor twee boeken die nogal verschillend zijn van stijl en publicatiedatum, maar ze handelen over eenzelfde thema: mensen die in een wereld terecht komen die niet bij hen past, omdat ze zelf te veel hechten aan een oude wereld. Beide boeken bevatten tragische geschiedenissen.»

«Het eerste boek heet *Tijgerkat* en is van Giuseppe Tomasi di Lampedusa en verscheen in 1958, een jaar nadat de auteur stierf. Die auteur was een laatste telg uit een adellijk geslacht. Het tegenhouden van de ondergang van zijn geslacht en tradities waaraan hij hechtte, waren niet gelukt en dat probeerde hij vast te leggen in deze roman. Het verhaal speelt zich af in het Sicilië van de jaren 1860. Wat treft, is niet het historische verhaal, wel de weemoed waarmee de hoofdfiguur, de naar Lampedusa's eigen overgrootvader getekende don Fabrizio, de gebeurtenissen volgt. Don Fabrizio begrijpt dat deze gebeurtenissen het verval van zijn aristocratische stand bezegelen, dat de macht nu aan anderen toekomt en dat zijn familie nog slechts het verleden belichaamt.»

«De roman is in 1963 verfilmd door Visconti, zelf afstammend uit een adellijk Mila-

(foto Jelle Goossens)

nees geslacht. De film werd opgenomen in één van de laatste nog bewoonde paleizen van Palermo, met als hoogtepunt een befaamd geworden balscène: de eenzame wals die don Fabrizio danst met Angelica, de beeldschone vrouw die het nieuwe Sicilië belichaamt. De wals is de laatste dans van de prins, van een beschaving die nog éénmaal schittert voor ze ten onder gaat. Het is een soort laatste opflakking van een cultuur die in de armen van die nieuwe cultuur ten onder gaat.»

TROUW

«De tweede roman staat qua thema niet ver van de eerste. Het gaat om *De rest van de dag* van Kazuo Ishiguro uit 1989. Het boek vertelt het verhaal van een Engelse butler, Stevens, die in de jaren tussen de twee wereldoorlogen zijn heer dient. Hij is de belichaming van trouw: aan zijn heer, aan de

Britse tradities, aan zijn eigen familietradities, aan eeuwenoud gewaande waarden en aan zijn verplichtingen. Daarvoor laat hij alles staan, ook de liefde van de nieuwe huishoudster, miss Kenton. Stevens ontdekt op een bepaald moment dat de wereld waarin hij dient, eigenlijk niet meer bestaat. De nobele wereld van de Britse grandeur is doordrongen geraakt van de Realpolitik van de nazi's en bovendien heeft zijn onwrikbare trouw aan het oude hem verhinderd in te gaan op liefde. Ishiguro schrijft in een minimalistische, Brits-Japanse stijl. Heel sec en droog, maar mooi proza. Ook van dit boek is er een excellente verfilming door James Ivory.»

'Tijgerkat' van Giuseppe Tomasi di Lampedusa is in het Nederlands verschenen bij Querido Uitgeverij. ISBN 9025331505

'De rest van de dag' van Kazuo Ishiguro is in het Nederlands verschenen bij Amstel Uitgevers. ISBN 9045007924

DE KUNST VAN HET NIEUW ZIJN

Muziek zkt. publiek

Wat radiozender Klara ook mag beweren met *Klassiek leeft*, niemand kan ontkennen dat Mozart reeds twee eeuwen steendood is. Maar terwijl Mozarts muziek nog dagelijks concertzalen vult, blijft de immer jeugdige erfgenaam van de klassieke muziek - gemeenzaam 'hedendaags klassiek' genoemd - een relatief obscuur en onbemind genre. De Leuvense concertorganisatie *De Nieuwe Reeks* wil daar iets aan veranderen.

Joos Roets

Is 'hedendaags klassiek' geen *contradictio in terminis*? Artistiek coördinator van *De Nieuwe Reeks* Maarten Quanten verduidelijkt: "Hedendaags klassiek is een ongelukkig gekozen term. Tegenwoordig wordt er veel oude - vooral negentiende-eeuwse - muziek uitgevoerd tijdens zogenaamde 'klassieke concerten'. Dat is een recente evolutie. Vroeger was alle muziek 'nieuwe' muziek.

Wanneer Jozef II een opera bestelde bij Mozart, dan was dat omdat Mozart toen hedendaags was. In het begin van de twintigste eeuw, ten tijde van de Tweede Weense School, ontstond de gewoonte om concerten te geven voor een steeds kleiner wordende groep ingewijden: componisten, journalisten, musicologen. Daardoor werd de band tussen massa en muzikaal experiment verbroken. *De Nieuwe Reeks* wil nu opnieuw het publiek bereiken met hedendaagse kunstmuziek, muziek die in een traditie van vernieuwing staat."

HITPARADE

De kans dat de hitparade binnenkort overspoeld wordt door dergelijke kunstmuziek, kan men gerust klein noemen. "Hedendaagse kunstmuziek vormt altijd een uitdaging. Het vergt wat energie om te wennen aan haar toonspraak. Commerciële, populaire muziek is in vergelijking daarmee veel toegankelijker. Ze gebruikt al honderd

jaar dezelfde harmonisch-melodische, ritmische taal met vaste akkoordenschema's, terwijl de kunstmuziek een hele evolutie heeft doorgemaakt. Er bestaat ook een soort publieksluiheid. We zijn het luisteren enigszins ontleerd. In onze beeldcultuur wordt abstracte visuele kunst veel gemakkelijker aanvaard dan atonaliteit in de muziek. Van muziek wordt een consumptie-gerichte directheid verwacht."

De Hedendaagse kunstmuziek kent vele stijlen: postminimal music, new complexity, new simplicity, computercompositie. Verschillende ervan komen aan bod in *De Nieuwe Reeks*, die dit voorjaar zeven concerten op het programma heeft: "De eerste twee concerten, in februari, hadden alleen ééntwintigste-eeuwse muziek op het programma: er werden gloednieuwe werken gebracht, waarvan er enkele pas begin 2006 werden afgewerkt. Dat was spannend, zowel voor de muzikanten als het publiek. De volgende twee concerten, nu in maart, draaien rond elektronica en technologie in de

muziek. Op 14 maart is onder meer Henri Pousseur, één van de grote componisten van de tweede helft van de twintigste eeuw, te gast in Leuven."

Wie denkt dat er in dergelijke muziek geen plaats is voor spontaniteit, vergist zich. "De laatste twee concerten van de reeks, in april, leggen de nadruk op improvisatie. De link tussen hedendaagse kunstmuziek en jazz kan niet worden ontkend. Toch is het wezen van de improvisatie in beide genres anders: bij de meeste jazzmuziek - free jazz uitgezonderd - wordt er geïmproviseerd op basis van een vaste reeks akkoorden. Bij onze laatste concerten daarentegen is de improvisatie volledig vrij. Gelukkig kan *De Nieuwe Reeks* - in tegenstelling tot vele grote cultuurhuizen - het zich permitteren om te experimenteren, dat maakt het dan ook interessant voor het publiek."

Concerten nog op 14 en 30 maart; 25 en 26 april. www.denieuwereeks.be

Tweedehandscomputers met 1 jaar garantie!

- Laptops P2 tot P4 tussen 200 en 600 euro.
- Desktops van P2 tot P4 tussen 55 en 350 euro.
- Schermen van 5 -100 euro.

Kijk op www.recupc.be voor het volledige aanbod van schermen, pc's, laptops en onderdelen. Adres: Recupc VZW, Oude Diestesteenweg 3, 3010 Kessel-Lo. Tel: 016/25.91.03, Mail: info@recupc.be

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Wat gebeurt er aan de K.U.Leuven?

Lees de wekelijkse e-nieuwsbrief

www.kuleuven.be/nieuwsbrief

(advertentie)

PROFESSIONELE BACHELOR OPLEIDINGEN

- Bedrijfsmanagement • Biomedische laboratoriumtechnologie • Chemie
- Office management • Onderwijs, Kleuteronderwijs • Onderwijs, Lager onderwijs
- Onderwijs, Secundair onderwijs • Sociaal werk • Toegepaste informatica
- Verpleegkunde • Voedings- en dieetkunde • Vroedkunde

INFODAG

woensdag 15 maart 2006

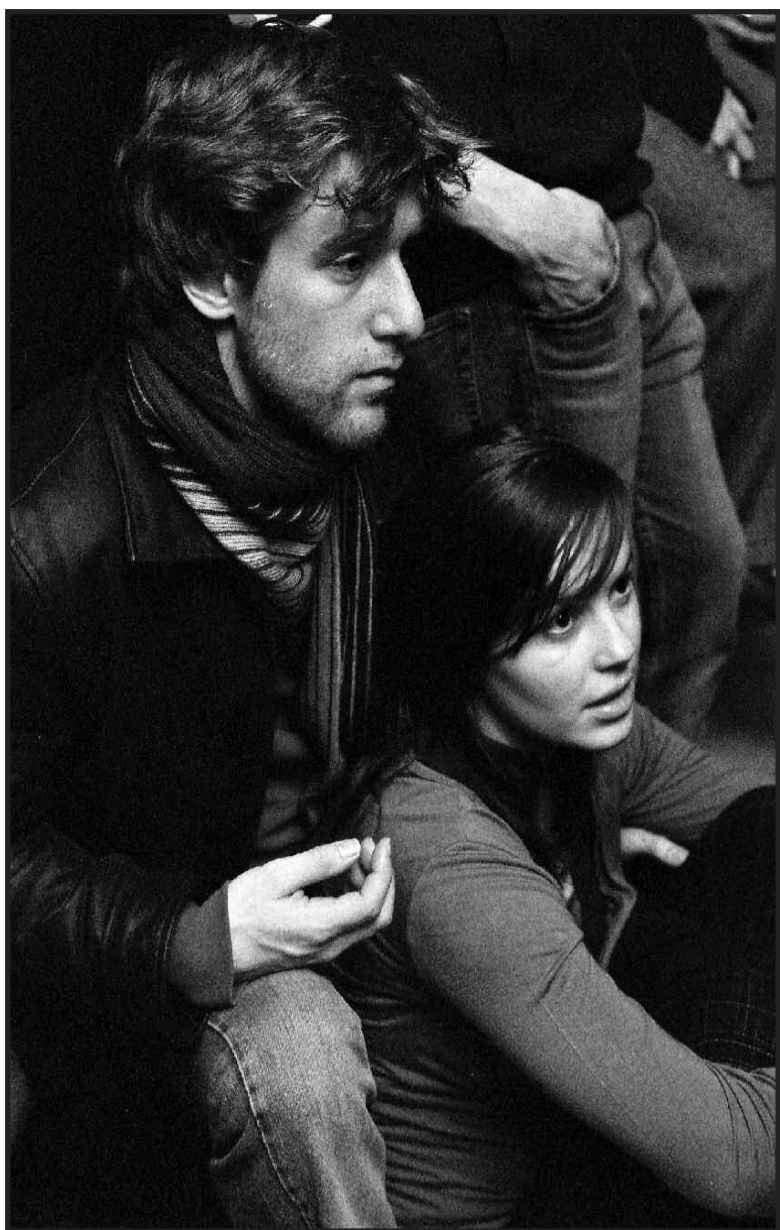
van 14 uur tot 16.30 uur

www.khleuven.be016 39 86 60 - info@khleuven.be

KHLEUVEN Voel de vonk

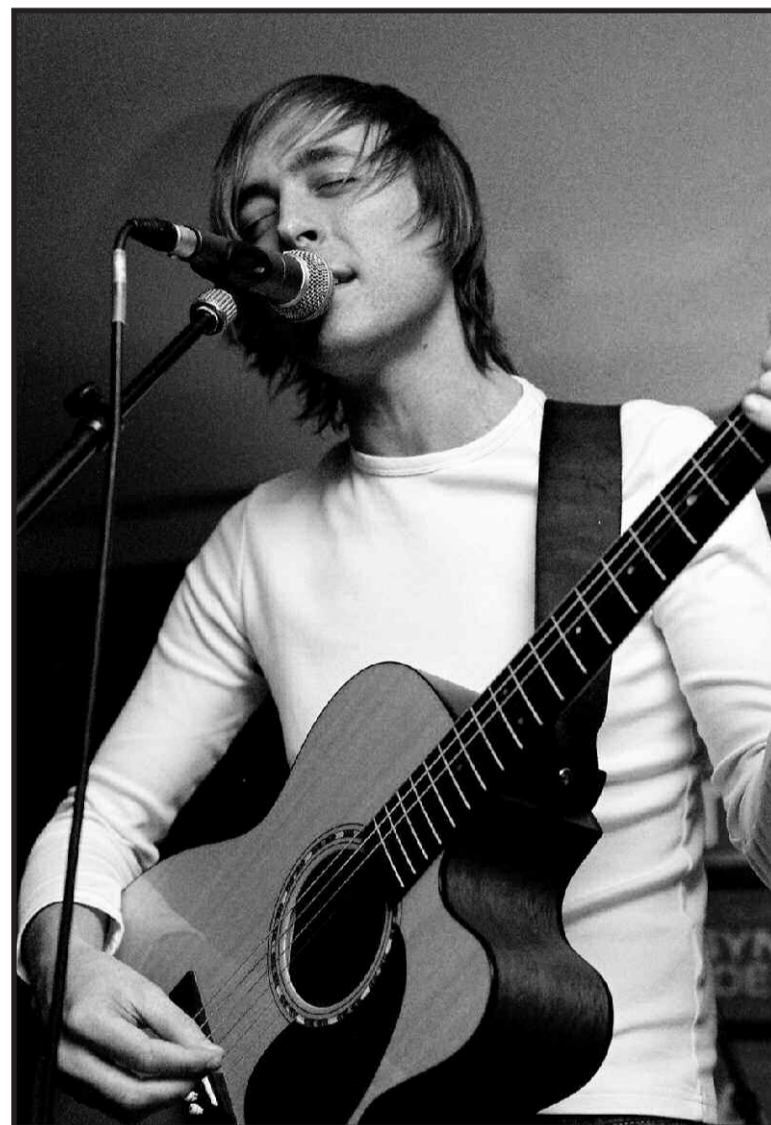
KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN

(advertentie)

Open Mic @ Het Depot

(foto's Pieter Baert)

STUDENTEN LEMMENSINSTITUUT DWEPEN MET IONESCO

Het feest van de absurditeit

Wat krijg je als je meloenen, het alfabet, een grote koebel, tien acteurs en evenveel muzikanten op een podium zet en er nog wat extra absurdisme aan toevoegt? 'Als ik ja zeg', de nieuwe productie van studenten Woordkunst en Muziektherapie aan het Lemmensinstituut trekt alle registers open. *Veto* mocht eens binnengluuren op één van hun repetities en riep alvast luidkeels 'JA'.

Elke Desanghere

Tijdens de repetitie kregen we de finale te zien. En onder de indruk was wel het minste dat we ervan konden zijn. Het woord 'absurd' ging voortdurend als een sirene door ons hoofd. We zien een stotterende redenaar en nog andere al even bizarre figuren de revue passeren die de gekste zinnen scanderen. De acteurs worden hierin begeleid door een bonte verzameling muziekinstrumenten. Er staan zowel bongo's als een piano, marimba en drumstel op het podium. Het is dan ook muziektheater. Hoe kakofonisch het in deze beschrijving ook lijkt, het geheel blijft goed klinken.

KAAL

Nadat ons brein zich een uur lang had ingespannen om alles wat er op het podium aan de gang was te kunnen volgen, kwam er verlossing. Regisseur Koen Monserez en actrice Margot Vijverman zijn zo vriendelijk om na de repetitie de knoop in ons brein een beetje te ontwarren. Het stuk blijkt een samensmelting te zijn van twee stukken van Eugene Ionesco en de creativiteit van een student. 'La cantatrice chauve', oftewel 'de kale zangeres', is wellicht het bekendste werk van de koning van het absurdisme. De kaketoes en 'het is niet hier, het is niet daar' zijn maar enkele voorbeelden van wat ze eraan ontleend hebben.

'Les chaises' is minder bekend en gaat over een oud koppel dat in het midden van een eiland leeft. Ze houden een feest en nodigen allerlei onzichtbare gasten uit zodat het aantal lege stoelen blijft groeien en ze uiteindelijk gevangen zitten. Als de redenaar verschijnt, kunnen de man en de vrouw in alle rust zelfmoord plegen.

Margot en Koen leggen ons uit dat het oorspronkelijk de bedoeling was om enkel met 'de kale zangeres' te werken. Bij gebrek aan rollen werd 'de stoelen' eraan toegevoegd. Ze mis-

ten echter nog een derde lijn en na wat brainstormen kwamen ze uit bij de val van de Muur. Meerbepaald bij het schandaal omtrent psychiatrische instellingen op eilanden waarbij de patiënten aan hun lot overgelaten werden. Op dat moment viel voor hen alles op zijn plaats.

COMMUNISME

Ondanks het vleugje communisme dat gestalte vindt in despoot Becht, is het allesbehalve een politiek stuk. Ionesco had het in zijn stukken over de communicatie tussen de mensen, het falen en het absurde ervan. Het is dus bovenal een 'feest van het absurdisme'. Dat wordt door de studenten Woordkunst goed gevierd met tekst en bewegingen die elkaar aanvullen of net niet. De inneging van de studenten Muziektherapie maakt dat het geheel nog meer tot leven komt. Zij draaien hun hand niet om voor wat Bach naast Engelse songs. Wie zich aan 'Als ik ja zeg' waagt, zal het zich niet beklagen: exuberant, indrukwekkend maar bovenal absurd.

'Als ik ja zeg, is dat bij wijze van spreken', 13 tem 16 maart telkens om 20u, kamermuziekzaal Lemmensinstituut, kaarten: 6 euro, reservatie: 016/23 39 67, meer info www.alsikjazeg.be

JAZZLEGENDE HENRY BUTLER OP LEUVENS BENEFIET VOOR NEW ORLEANS

“Zonder muziek zal het ons niet lukken”

Wat zich een half jaar geleden in New Orleans afspeelde, valt moeilijk te beschrijven. Nadat de orkaan Katrina er lelijk huishield, bleef niks dan wanhoop en ellende over. De blinde jazzmuzikant Henry Butler kon op het nippertje aan de ramp ontsnappen, maar ondanks het verschrikkelijke verhaal dat hij brengt, is hij geen geslagen man. Butler zal nooit zijn geloof in zijn stad verliezen, dat staat vast.

Arne Saeys & Tom Van Brussegem

Veto: *U bent van New Orleans zelf. Hoe ervoer u de ramp die zich daar een half jaar geleden voltrok?*

Butler: «Een dag voordat het noodlot toesloeg, kon ik de stad verlaten en trok ik naar North Louisiana. Net op tijd; mijn huis kreeg de volle lading en stond volledig blank. Het water stond bijna acht voet hoog en vernielde niet alleen mijn meubels en kleren, maar ook mijn muziekapparatuur. Nadat ik tien dagen op adem kwam in North Louisiana, hervatte ik mijn optredens. In de twee maanden die daarop volgden, deed ik meer dan vijftig optredens.»

Veto: *Dat is allesbehalve een licht programma voor iemand die zo'n klap te verwerken kreeg. Is het dan niet moeilijk om u op dat moment op de muziek te concentreren?*

Butler: «Integendeel, het was juist moeilijk om niet volledig op te gaan in mijn muziek. Jazz is steeds een soort persoonlijk therapie geweest. Door mijn muziek probeer ik enerzijds de realiteit te ontvluchten en anderzijds die verschrikking te verwerken. We hebben in de nasleep van de ramp *à la limite* nog een paar benefietconcerten ingelast. In de eerste plaats om de mensen die na de evacuatie nog geen huis vonden een hart onder de riem te steken, maar ook om muzikanten, die net als ik hun hele instrumentarium verwoest zagen, opnieuw op de been te helpen.»

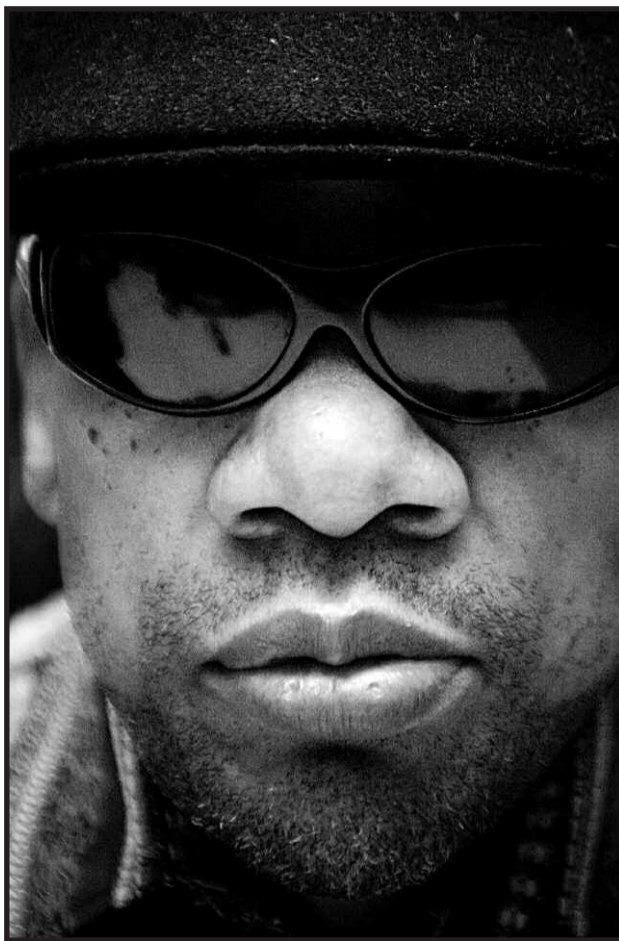
IDENTITEIT

Veto: *New Orleans is het hart van de jazzwereld en jazz betekent zowat alles voor de stad. Maar kan jazz ook onder zo'n verschrikkelijke omstandigheden de zeden verzachten?*

Butler: «Muziek kan niet in één klap alle problemen in het niets doen verdwijnen. Maar heel wat *New Orleansians* hangen af van de jazz. Dan heb ik het niet over de muziekbusiness, wel over de manier van leven. De hele stad is doordrongen met jazz en de muziek is sinds jaar en dag sterk verweven met onze identiteit. Er zal ongetwijfeld meer nodig zijn om onze economie aan te zwengelen en het hele gebied opnieuw leven in te blazen. Maar zonder onze muziek zal het niet lukken.»

Veto: *De ramp heeft de schrijnende ongelijkheid tussen de bevolkingsgroepen in de verf gezet.*

Butler: «Het was een verschrikkelijke confrontatie met hoe een maatschappij in elkaar zit. Oude mensen werden in de steek gelaten. Rijken verlieten de stad zonder achterom te kijken. Het is een tendens die zich al veel langer aftekent. In tegenstelling tot wat beweerd wordt, is het volgens mij niet iets dat door racistische motieven ingegeven wordt. Het is meer een flagrante onverschilligheid tussen de verschillende klassen. En was deze ramp elders neergestreken, in om het even welke Amerikaanse of Europese stad, het was er op dezelfde manier aan toe gegaan. Hoe spijtig het ook is, je eigen hachje redden maakt nu eenmaal deel uit van de menselijke natuur.»

“Ik zal nooit mijn geloof in de stad verliezen”

(foto Jelle Goossens)

“Je hachje redden maakt nu eenmaal deel uit van de menselijke natuur”

Veto: *Er zullen ongetwijfeld sporen van wat u overkomen is, terug te vinden zijn in uw muziek en de manier waarop u tegen het leven aankijkt.*

Butler: «Ik heb steeds vanuit een optimistisch standpunt tegen het leven aangekeken. Zeker als het gaat om wie ik als individu ben en met de dingen des levens omga. Ik ga ook nooit mijn geloof in de stad verliezen. Hoewel we al lang niet meer in de stad waren, blijven we ons ervoor inspannen. Vier april komt er op Bourgondy, een sublabel van Sony, een benefietplaat uit: *Sing me back home*. De opbrengsten zullen een grote steun betekenen voor tal van hulporganisaties die op dit moment nog zeer actief zijn in onze stad. Op dit moment is het hele gebied waar ik tot voor kort woonde onbewoonbaar. Het zal nog even duren voor ik terug kan naar mijn thuis.»

TACTISCHE SPELLETJES

Veto: *Het moet ongelofelijk zwaar zijn om de geborgenheid van je huis te missen.*

Butler: «Het is inderdaad niet enkel het materiële aspect dat weegt. Deze gebeurtenis heeft me voor nieuwe uitdagingen geplaatst. Het is belangrijk hoe je met die uitdagingen omgaat. Ik probeer ze om te buigen tot kansen en nieuwe manieren te ontdekken hoe je als mens kan groeien. Honderdduizenden mensen hebben niet enkel hun huis, maar ook hun thuis verloren. Dat laat sporen na, maar de vastberadenheid om de draad weer op te nemen is erg sterk. De regering is nog steeds aan het rekenen en tactische spelletjes aan het uitdenken, maar het heeft de slachtoffers zonder meer dichterbij elkaar gebracht. Ik kan enkel hopen dat die begeestering afstraalt op de overheid en dat zij ook op de trein springt.»

Benefiet

De K.U.Leuven heeft in een tiental jaar tijd wereldwijd een ijzersterke reputatie opgebouwd wat betreft de omkadering van andersvalide studenten. Wanneer collega's in New Orleans na de orkaan Katrina met de handen in het haar zitten en de werking van hun centrum voor andersvalide studenten in duigen valt, duurt het niet lang alvorens de ideeën opborrelen. Afgelopen vrijdag werd uiteindelijk een benefiet gehouden ten voordele van Training Resource and Assistive-technology Center aan de universiteit van New Orleans. Gaspard Haenecaert van de dienst studieadvies zette zich achter het initiatief en men de steun van de mensen van Alma vond afgelopen vrijdag het benefiet plaats in Alma1.

“Het was een verschrikkelijke confrontatie met hoe een maatschappij in elkaar zit”

Veto: *Hoe moet het verder met een stad die volledig in puin ligt?*

Butler: «We zijn nu zes maanden later en de heropbouw verloopt tergend traag. We likken onze wonden en proberen de zaken weer op een rijtje te zetten. De overheid probeert de infrastructuur weer toegankelijk te maken, maar het gaat tegen een echt slakkengangetje. De mensen die de heropbouw een duwtje in de rug kunnen geven, hebben echter geen vertrouwen in het stadsbestuur. Na jaren wanbeleid en corruptie is dat natuurlijk niet te verwonderen.»

EXISTENZMAXIMUM

Tijdelijk verleidelijk

ExistenzMaximum, de jaarlijkse projectweek van de studenten burgerlijk ingenieur-architect, viert dit jaar zijn elfde editie met een goed gevuld programma. Het centrale thema is *Tempting* - kort voor *temporary tempting thing* - en wordt ten gronde uitgespit via een bonte mix aan lezingen, workshops, tentoonstellingen en feestelijkheden. Wat door studenten omschreven wordt als “een meerwaarde op het academiejaar”, is een must voor elke liefhebber.

Nathalie Lucas

Het thema dat dit jaar de rode draad doorheen de activiteiten zal zijn is *Tempting*, een samenstelling die verwijst naar de terugkerende trend van ornamentiek in de architectuur. Voorzitter Jeroen Verrecht legt uit: “De 21ste eeuw wordt gekenmerkt door een hernieuwde belangstelling voor het vormelijke, de ornamentiek. Ooit werd beweerd dat deze ornamenten louter overbodig waren, maar in de drie pijlers die de architectuur kenmerken - vorm, constructie en functie - blijkt deze eerste een steeds grotere rol te spelen. Bij het ontwerpen van een gevel bijvoorbeeld, moet deze bovenal iets uitstralen, en zeker niet alleen functioneel zijn.” Vormelijkheid haalt het dus over functionaliteit, en design blijkt belangrijker dan ooit. Maar is dit altijd al zo geweest? Stof genoeg voor een boeiende projectweek.

Eén van de belangrijkste activiteiten is ongetwijfeld ‘Working with the Masters’. Samen met enkele bekende architecten uit België en Nederland kunnen studenten in deze workshop het ontwerp voor een nieuw ziekenhuis voor de stad Antwerpen verder uitwerken. Een andere uitschieter is de komst van designlabel *Quinze en Milan*, die een lezing komt geven over de opkomst van de ornamentiek en zo misschien een antwoord kan bieden op de prangende vragen hieromtrent. Andere belangrijke namen als Hans Ibelings, *51N4E* en *Vitra* zijn ook van de partij. De iets handigere medemens kan zich daarenboven laten gaan in een snelcursus metselen. Voeg daar nog een bedrijfsbezoek aan toe, en je krijgt een programma dat voor elk wat wils zorgt.

De organisatie van ExistenzMaximum valt voor rekening van de vierdejaars burgerlijk ingenieur-architect, die dit jaar niet alleen de Leuvense architectuurstudenten willen aanspreken, maar ook deze van andere universiteiten en hogescholen zoals die van Antwerpen, Gent, Diepenbeek en Brussel. “Alleen de universiteit van Gent kent een tegenhanger voor ExistenzMaximum. Wij willen met dit project ook de niet-Leuvense architectuurstudent de mogelijkheid bieden hieraan deel te nemen,” zegt Jeroen. Bovendien hoopt ExistenzMaximum dit jaar ook het grotere publiek aan te spreken door niet alleen het architecturale in de verf te zetten, maar ook het creatieve. Dat betekent dus bovenop de vele workshops en lezingen, ook een filmvoorstelling, dansinitiaties, optredens en een slotparty. Vele van deze activiteiten zijn spijtig genoeg al volzet -ExistenzMaximum wint aan populariteit- maar ExistenzMaximum blijft zeker het bezoekje waard, al was het maar uit nieuwsgierigheid naar wat de ijverige studenten met het mooie gebouw van het Instituut voor land -en waterbeheer hebben uitgespookt.

ExistenzMaximum, van 13 tot 16 maart in het Instituut voor land -en waterbeheer. Vital Decosterstraat 102. Voor meer info: www.existenzmaximum.be

KULEUUGEN

Eindelijk respect voor vloerpersonnel !!!

Rector Marc Vervenne is vastbesloten van onze Alma Mater *one big happy family* te maken. Dit lovenswaardig initiatief loopt als een trein, maar tot voor kort hobbelde er één wagonnetje een beetje mank achter Marc's stoere stoomlocomotief: dat van het Administratief en Technisch Personeel (ATP). Dat moet nu veranderen.

Vorig jaar lanceerde de beroemde rectorandkandidaat Decramer het geniale idee een ATP'er van het jaar te verkiezen. Dat initiatief wil Vervenne nu weer oppikken. Op die manier hoopt hij de ATP'ers een beetje bekender en geliefder te maken. Dat moet hun integratie in de leuke leefgemeenschap die de universiteit nu eenmaal is, vergemakkelijken. Maar...

Marc kan dit niet alleen!!

Iedereen kent ze wel: die vreemde figuren die wel aan deze universiteit werken, maar toch geen professor of student zijn. Sommigen kennen hun naam: ATP'ers. Sommigen kennen hen helemaal niet. U moet niet langer schrik van hen hebben: het zijn mensen zoals u en ik. Het enige verschil is dat zij bij hun werk moeten luisteren naar hun baas, omdat ze geen "academische vrijheid" genieten. Ze doen erg nuttig werk: van borden wassen tot allocatiemodellen narekenen.

Iedereen moet zijn steentje bijdragen om het plan te laten slagen. Ook jij kent vast wel één ATP'er die zeer goed werk levert. Misschien ken je er zelfs meerdere! Aarzel niet en vul bijgevoegde bon in. Stuur hem op naar het rectoraat (Naamsestraat 22) en zie jouw favoriete ATP'er in de prijzen vallen!! Wie weet win je wel een romantisch weekendje met hem of haar naar het Begijnhof. Grijp dus die kans in haar nekvel en vul als de bliksem de bon hiernaast in.

Lovenswaardige mensen dus, maar onbekend is nu eenmaal onbemind. En daar wil Vervenne — terecht! — iets aan doen.

MARC DECRAMERCUP 05-06

Ik, (naam),
(functie) aan
 (faculteit), draag mijn lievelingsATP'er
 voor als kandidaat voor de Marc Decramercup 2005-2006. Hij/zij* heet

.....

en is werkzaam op (dienst).
 Hij/zij* verdient deze prijs omwille van zijn/haar* uitzonderlijke prestaties, te weten de volgende:

.....

Ik steun hiermee de herwaarderingsactie voor de ATP'ers, die niet langer denigrerend behandeld mogen worden. Niet aan onze K.U.Leuven!

* schrappen wat niet past

Opgevangen in de wandelingen

"Ik heb zeer herenoten van Behijngofrock, afgelopen week. Get was slechts spijtig dat de rector zelf niet optrad. Ik heb nochtans heruhten hegoord dat gij een behenadihd hitarist zou zijn."

Een toeschouwer beklagt zich over het gebrek aan internationale sterren op het free podium in het Begijnhof

"Leden van de rectorale ploeg wisselen nogal vaak knipoojes uit. In het begin vond ik dat gewoon ergerlijk, omdat ik dacht dat het een uiting was van een vooraf bedisselde strategie. Maar het gebeurt steeds vaker en nu maak ik me echt zorgen. Volgens mij is er het één en ander aan de gang in de Naamsestraat 22 en ik hoef daar geen tekeningske bij te maken. Nu voel ik me helemaal niet meer op mijn gemak. Luistert hier: noem mij ouderwets, maar de rectorale ploeg dient nog altijd het voorbeeld te geven. En ik geef u nog graag mee dat er maar één vrouw in het GeBu zit, hé!"

Een medewerker van de K.U.Leuven die het goed voor heeft met de goede zeden aan de universiteit.

Horizontaal

1 Muziekgenre - Leuvens kunstfestival 2 Op het net - Meisjesnaam 3 Singersongwriter, deze week in Veto - Polen 4 Lengtemaat - Tekens 5 Eerste man - Realist 6 Oude munt - Vermorzel 7 Groente - Voor de middag 8 University of California - Kuip waarin boter uit melk afgescheiden wordt 9 Verzetsgroep - Vlaamse schilder 10 Iemand die graag zonder kleren rondloopt - Windrichting

Verticaal

1 Spaanse gitaarcomponist - Steensoort 2 Waardeloos - Scherp gesteld 3 Voortdurend - Anno Domine 4 Staat - Doe 5 Meisjesnaam - Schoeisel 6 Kweker - Als je daar op gaat, ben je vrij zeker 7 Rende - Bedrijf 8 Slede - Vergeten 9 Zit opgehokt - Vrucht 10 Vis - Niet-lineaire optimalisering

(dds)

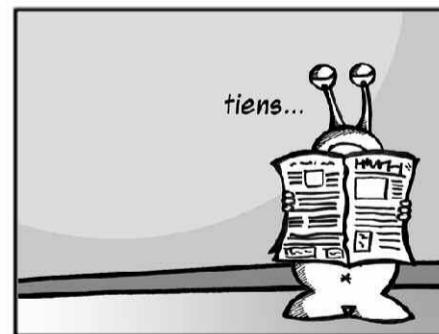
Puzzels

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

7			1		4					
		9	2							7
	5			9	8					
4			6						2	
		1	7		3	5				
	9				4					6
		3	1						8	
5					3	6				
	2				6					3

Freddy

door Sh3L14C

www.shellac.be

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je een evenement?

Plaats het dan GRATIS in de database Agenda K.U.Leuven

<http://agenda.kuleuven.be>

(advertentie)

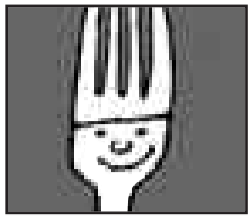
KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Wat gebeurt er aan de K.U.Leuven?

Lees de wekelijkse e-nieuwsbrief

www.kuleuven.be/nieuwsbrief

(advertentie)

Menu van de week in Alma 1-2-3

14 - 17 maart 2006
A3 = alleen Alma 3

A1 = alleen Alma 1

A2 = alleen Alma 2 = vegetarisch

dinsdag	
Aspergesoep 	0,50
Hutsepotsje	1,65
Hamburger met rode kool	2,35
Groentetaart met slaatje 	4,40
Lasagne al forno A1+A3	4,05
Visbrochetten met groentesaus en rauwkost A1+A2	4,40
Stoofvlees op z'n Vlaams A2+A3	3,45
Koninginnenhapje	3,10
Kippenlapje A3	3,45
Rumsteak	4,05

woensdag	
Kervelroom	0,50
Tomatenbouillon	1,65
Boerenworst met spinazie A2+A3	2,35
Quornsteak met bloemkool in room 	3,10
Witloofgratin	4,05
Gebraden haantje met appelsiensaus A1	4,40
Gebraden haantje met Provençalse saus A3	4,40
Spaghetti Bolognaise A1	2,35/2,75
Stoofvlees op z'n Vlaams A2+A3	3,45
Koninginnenhapje A3	3,10
Kippenlapje A2	3,45
Rumsteak A3	4,05

donderdag	
Tomatensoep met vermicelli A2+A3	0,50
Dagsoep A1	0,50
Romige witloofsoep A2+A3	1,65
Maaltijdsoep A1	1,65
Viskrokantje met bloemkool en Poolse saus A1	2,35
Vegetarische lasagne 	3,45
Zalm met spinazie en tagliatelli A1+A2	4,40
Wienerschnitzel met rode wijnsaus met uitjes en spek, Ardeense aardappelen	3,45
Spaghetti Bolognaise A2+A3	2,35/2,75
Stoofvlees op z'n Vlaams A1+A3	3,45
Koninginnenhapje A2+A3	3,10
Kippenlapje A3	3,45
Rumsteak A2+A3	4,05

vrijdag	
Preisoep	0,50
Krachtige tomatensoep	1,65
Hertoginnenkrokant met boontjes	2,35
Nasirolletjes met zoetzure saus en wokgroenten 	4,05
Koninklijk vishapje A1+A2	3,45
Zalm met spinazie en tagliatelli A3	4,40
Stoofvlees op z'n Vlaams A3	3,45
Koninginnenhapje A2+A3	3,10
Kippenlapje A3	3,45
Rumsteak	4,05

Kijk ook op de website voor menu gasthuisberg,
Justus Lipsius en pauscollege

(advertentie)

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad,
boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT:
IJzermolenstraat 10-12 te Heverlee

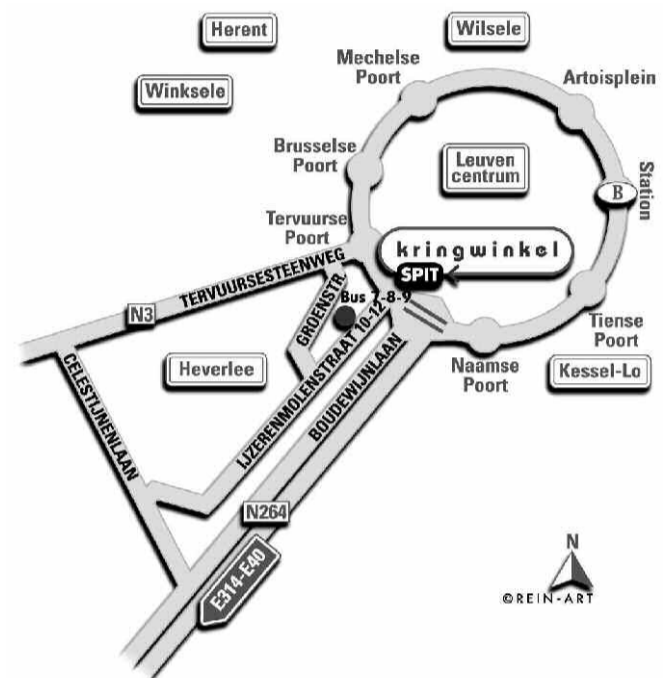
Open: di - vrij: 10 - 18 u

zat: 10 - 17 u

zo - ma: gesloten

Tel.: 016 65 29 57

Web: www.spit.be

(advertentie)

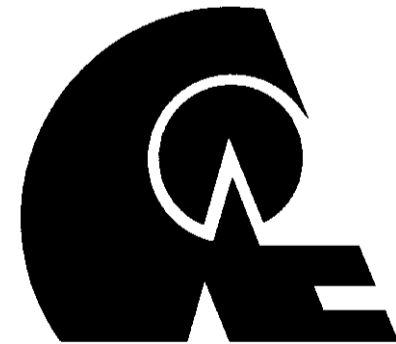
LOVANIAM TENNIS & SQUASH

Galgebergstraat 41, 3000 Leuven.

Tel. bar: 016/29.80.42

E-mail: info@lovanium.com

Webste: www.lovanium.com

9 outdoor tennisterreinen op gravel

3 indoor tennisterreinen op decoturf

4 indoor tennisterreinen op gravel

5 squashboxen

restaurant + terras + speeltuin

dagschotels & suggesties

feesten, barbecues, ...

STUDENTENACTIES:

5 EURO VOOR 1 UUR SQUASH

VOOR 17u.

Colofon

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 32
Nummer 17
13 maart 2006

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:
Bram 'Athene' Delen

Redactiesecretaris & V.U.:
Gijs 'Mykene' Van Gassen

Redactie:
Robin 'Santorini' Broos, Tom 'Delphi' Van Breussegem & Roman 'Sparta' Verraest

Medewerkers deze week:
Margot 'Keffaline' Bollen, Ben 'Knossos' Deboeck, Elke 'Atlantis' Desanghere, Dries 'Kreta' De Smet, Bruno 'Marathon' Devel, Ilse 'Thebe' De Witte, Katleen 'Korinthe' Gabriëls, Jelle 'Ithaka' Goossens, Simon 'Abdera' Horsten, Joos 'Ogyria' Roets, Arne 'Illion' Saeys, Liesbet 'Olympia' Temmerman, Jozefien 'Patras' Van Beek, Nele 'Nemea' Van Doninck, Kris 'Syracuse' Vanelderden & Hanne 'Delos' Vermeiren.

Cartoons:
Negu & Sh3L14C

Lay-out:
Robin Broos, Bram Delen, Tom Van Breussegem, Nele Van Doninck & Gijs Van Gassen

Eindredactie:
Bram Delen & Gijs Van Gassen

Eindredactiecatering de luxe
Moemoe

Kaasgrazer van het jaar
Maarten Gernaey

Internet:
www.veto.be
www.kuleugan.be

Publiciteit:
Alfaset cvba - An 'Tarente' Vanbiervliet
alfaset@loko.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Kempeland (Herentals)
Oplage:
9000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, internet, antieke steden, ...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres.
Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be

Agenda & Ad Valvas

EKONOMIKA

OcéadeTD op 16/03 in Océade

APOLLOON

Galabal op 18/03 in het Gymnasium (Sportkot)

KATECHETIKA

Filmicoon: De triniteitsicoon op 14/03 in MTC

MERKATOR

De Grote Merkator-Quiz op 16/03 op Merkator.be

SCIENTICA

Bedrijfsdag der wetenschappen op 13/03 in de campusbibliotheek van Arenberg

PSYCHOLOGISCHE KRING

PinkerTD op 15/03 in de Albatros

BABYLON & INDUSTRIA

We Come One-TD op 14/03 in Musicafé

MEDICA

Galabal op 17/03 in het kasteel van Brasschaat

LBK

Bac-TD op 14/03 in de Albatros

VTK

Galabal op 17/03 in De Waterhoek (Geetbets)

MECENAS

Cantus op 14/03 in de Toewip

Berichten

Oikonde

Concreet: 20/04 om 20u organiseert Oikonde een infoavond voor nieuwe vrijwilligers die zich volgend academiejaar willen inzetten voor (jong)volwassenen met een handicap. Adres: Tiensevest 17, 3010 Kessel-Lo, 016/229613, www.oikondeleuven.be

PREPAREE zoekt PROFFEN

Preparee is de vereniging voor Leuvense studenten die zich interesseren voor het improvisatietheater. Vorig jaar nodigden we in het tweede semester een Nederlands studentengezelschap uit in Leuven, dit jaar zijn we op zoek naar iets anders, nl. een impro-wedstrijd tussen studenten en professoren.

'Wedstrijd' is daarbij te interpreteren zoals het dat bij Preparee altijd is: niet tégen elkaar spelen, maar mét elkaar, waarbij de wedstrijd enkel de mal is waarmee de show vorm gegeven wordt.

PREPAREE is nog op zoek naar professoren:

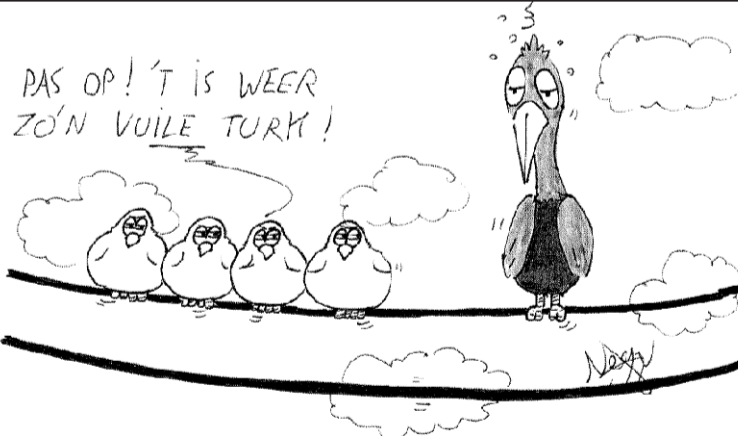
Geachte professor,

Heeft u toneelervaring of bent u van nature ad-rem en enthousiast en zou u graag eens in een meer ludiek thema voor de aula staan? Mail dan naar info@preparee.be.

Beste student,

Ken je een prof die je in staat acht om op de planken te staan en wil je hem het zien opnemen in een proffenteam tegen een studententeam? Mail dan naar info@preparee.be.

Vogelgriep leidt tot racisme...

Oplossingen

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	r	i	b	b	e	d	e	b	i	e
2	i		b	o	s		y	e	t	i
3	n	a		o	c	t		k	e	n
4	g	r	o	m	b	u	i		m	d
5	b	i	e	b		i	n	e		s
6	u		r	a	p		d	r	u	p
7	r	c		l	i	n	e	a	i	r
8	c	l	b		t	u	k		l	i
9	h	i	e	r		r	e	e		n
10	t	o	v	e	r	k	u	n	s	t

4	2	6	5	3	8	9	7	1
7	1	8	6	2	9	5	3	4
5	9	3	1	4	7	2	8	6
2	8	1	3	7	4	6	5	9
9	6	7	8	5	1	3	4	2
3	4	5	9	6	2	7	1	8
1	3	4	7	9	6	8	2	5
6	7	2	4	8	5	1	9	3
8	5	9	2	1	3	4	6	7

Cultuurkalender

MUZIEK

CRFMW & Jessica Ryckewaert: Marimba en elektronica

Dinsdag 14/03 om 20u30, STUK Studio, Naamsestraat 96, www.denieuweweeks.be

Dick van der Harst/Het muziek Lod: Het huis der verborgen muziekjes II

Woensdag 15/03 om 20u, Schouwburg, Bondgenotenlaan 21

Vleugels in concert

Vrijdag 17 maart om 20u15, PDS, Deberiotstraat 24, www.rotaryleuven.be

Lenny & de Wespen: Eet van mij

Vrijdag 17/03 om 20u, Wagehuys, Brusselsestraat 63, www.lennyendewespen.be

Tony Allen

Zaterdag 18/03 om 20u, Zaal Het Depot, Martelarenplein 12, www.hetdepot.be

Raymond van het Groenewoud: Café Weemoed

Zondag 19/03 om 20u, Schouwburg, Bondgenotenlaan 21,

Vadermoord: Chacda aka dEUS + Sioen aka Björk

Maandag 20/03 om 20u30, STUK Soetezaal, Naamsestraat 96, www.stuk.be

THEATER

Als ik ja zeg, is dat bij wijze van spreken

13 t.e.m. 16/03 telkens om 20u, kamermuziekzaal Lemmensinstituut, Herestraat 53, www.alsikjazeg.be

Braakland/Zhebuilding: Dansen Drinken Betalen

15 t.e.m. 18/03 telkens om 20u, Molens Van Orshoven, Stapelhuisstraat 15, www.inbreek.be

TG Monk: Herotiek

15 en 16/03 om 20u30, STUK Studio, Naamsestraat 96, www.stuk.be

Droog Brood: Omwille van de Smeer

Woensdag 15/03 om 20u, Auditorium Minnepoort, Dirk Boutslaan 52, www.30CC.be

DANS

Dudley & De Garaio Esnaola: Colours May Fade

14 en 15/03 om 20u30, STUK Soetezaal, Naamsestraat 96, www.stuk.be

FILM

Deep Thinking

Donderdag 16/03 om 20u, MSI 00.08, Erasmusplein 2, www.imsal.org

Le fils

Donderdag 16/03 om 20u, Brabançonnestraat 25, www.spes-forum.be

EXPO

Broedertwist: België en Nederland en de erfenis van 1830/1831

03/02 t.e.m. 30/04 telkens di-za 10-17u, zo 14-17u, Museum Vander Kelen-Mertens, Savoyestraat 6, www.1831.be

De Viking, vriend en vijand

16/02 t.e.m. 31/03, ma-do 9-20u, vr 9-17u, za 9-12u30, Tentoonstellingszaal, Universiteitsbibliotheek, Ladeuzeplein 21

Vaarwel, wat leuk is: stukken uit collectie Poëziecentrum

23/02 t.e.m. 07/04, ma-do 09-20u, vr 09-17u, za 09-12u30, Centrale Bibliotheek, Ladeuzeplein 21

FUIF

Fataal: Killa Tactics + Ben & Nolle

Donderdag 16/03 vanaf 23u, Musicafé, Muntstraat 5, www.fataal.be

Boem Tsjak: Lektric Venue

Zaterdag 18/03 vanaf 22u, Silo, Vaartkom 39, www.boemtsjak.be

“Ik ben gewoon een enorme gelukzak”

Ze wordt alom geprezen als één van de *hottest singers* van het moment in Groot-Brittannië, en toch klinkt haar naam nog niet als een klok: Alice Russell. Gelukkig klinkt haar stem wél als een klok, en zelfs als een zeer veelzijdige. Wij legden ons gelukkige oor te luisteren in Het Depot, of ze nu zong of sprak.

Robin Broos & Simon Horsten

Veto: Hoe bent u in de professionele muziekwereld terechtgekomen?

Alice Russell: «Ik ben er eigenlijk geleidelijk ingerold. Als tiener zat ik al in verschillende bands. In Brighton — waar ik woon — heb ik dan nieuwe mensen leren kennen die me in deze business hebben geïntroduceerd. Het is zeker geen bewuste beslissing van me geweest om me in de muziekbranche op te werken.»

Veto: U werkt met een klein label, Tru Thoughts. Is dat een statement dat u wilt maken tegen de grote wereldspelers als EMI, Sony en Universal?

Russell: «Je moet inderdaad voorzichtig zijn met de *big guys*. Met een klein label weet je waar je staat, je vormt samen een soort familie: iedereen werkt er hard en we passen op elkaar. We hebben natuurlijk wel het probleem dat we niet meteen kunnen teren op de grote distributiekanaalen en publiciteitsmachines waarover de grote platenmaatschappijen beschikken, maar we hopen dat probleem op termijn op te lossen. We zijn zeker niet van plan om te veranderen van label.»

Veto: U hanteert uw stem als een instrument. Wat is de functie van een stem in dit genre muziek?

Russell: «Vroeger heb ik veel gospel gezongen, wat ik erg graag deed, maar op dit album werken we met andere en verschillende stijlen en emoties. Het is dan prettig om ook verschillende geluiden te produceren: zacht, hard, delicaat. Samen met de muzikanten proberen we er zo veel mogelijk uit te halen. Het is dus echt wel een samenspel tussen alle instrumenten — waaronder de stemmen.»

Veto: U werkt vaak in kleine projecten met andere artiesten. Waarom doet u dat?

Russell: «Het is gewoon leuk om aan iets te werken met mensen die elk een eigen mening hebben over het geheel. Ik heb gewerkt met *The Quantic Soul Orchestra* tot en met *TM Juke* en met iedereen was het volledig verschillend, maar ik deed dat ontzettend graag. Zulke samenwerkingen wil ik niet opgeven.»

Veto: Welke artiesten staan op uw favorietenlijstje om mee samen te werken?

Russell: «Prince, Stevie Wonder (*lacht*). Momenteel zijn er vooral een aantal Londen-groepjes waar ik graag mee wil samenwerken, al zijn er natuurlijk nog veel andere mensen. Eigenlijk is er niemand waarmee ik niet zou kunnen werken: het kan altijd wel interessant zijn.»

RELIGIE

Veto: Tom Findlay van Groove Armada zei over u het volgende: “Toen ik haar voor het eerst hoorde, kon ik niet geloven dat Russell a) Brits, b) blank en c) niet belachelijk beroemd was. Ze zou bekender moeten zijn dan Joss Stone.” Houdt u van dergelijke vergelijkingen?

Russell: «Journalisten vergelijken nu een-

“Ik vind een moderne twist niet misplaatst”

(foto Steven Duerinckx — drieduizend.be)

maal graag, dus probeer ik me daar zo weinig mogelijk mee bezig te houden, al blijft het wel vreemd. De vergelijking met Joss Stone gaat naar mijn gevoel trouwens niet op. Het is niet omdat we beide blanke Britse vrouwen met soul zijn, dat we precies hetzelfde doen. Zij maakt meer *mainstream* muziek. Het zou flatterender zijn als men je zou vergelijken met mensen die je zelf graag hoort.»

“Er zijn zo veel goden”

Veto: U werkt voor uw eigen platen samen met zeer getalenteerde mensen. Hoe komt u aan al die contacten?

Russell: «Ik ben gewoon een enorme gelukzak. Het komt erop neer dat je de juiste mensen op het juiste moment tegen het lijf loopt. Mensen wier muzikale ideeën *matchen*.»

Veto: In het nummer ‘To know this’ zingt u ‘I’ll talk of my own God, you talk of yours’. Wie of wat is uw God?

Russell: «Toen ik jonger was, waren we thuis baptisten. Maar ik beschouw mezelf niet echt meer als religieus. Ik heb het steeds meer voor het spirituele. Ik doe momenteel vooral aan meditatie. Het idee van het nummer ‘To know this’ is dat iedereen rondloopt met een eigen overtuiging en die dien je te aanvaarden. Er zijn zo veel verschillende goden, maar in essentie betekenen ze allemaal hetzelfde. Ook muziek kan gezien worden als religie, toch als de spirituele kant ervan. Het is alleszins een vorm van ‘aanbidding’, het bezingen van de dingen.»

MANNENBASTION

Veto: De *liveshow* voelde heel wat jazzier aan dan de cd.

Russell: «Ik vind het altijd beter om live iets anders te doen. Je wilt toch niet exact hetzelfde horen als wat er op de cd staat! Toch proberen we het elektronische van de cd steeds meer te integreren in het livewerk, al hou ik wel van die oudere geluiden. Het is een kwestie van een gulden middenweg te vinden om een goeie sound te krijgen.»

Veto: Misschien verkopen elektronische geluiden ook beter op cd?

Russell: «(twijfelt) Misschien wel. We schrij-

ven soul-muziek, *jazzy stuff*, maar ik vind een moderne twist niet misplaatst.»

LIFE OF BRIAN

Veto: Hoe zou een concert er moeten uitzien voor u?

Russell: «Ik zou er graag meer een *showshow* van maken, alles wat inkleden. Er zijn heel wat mannen in ons orkest die komische talenten hebben. Een beetje cabaret op het podium zou geen kwaad kunnen. Op die manier creëer je een mooier geheel, een totale show.»

Veto: We hebben, naast uzelf, alleen mannen op het podium zien staan. Is de muziekwereld een mannenbastion?

Russell: «Er is zeker nog geen gelijke verhouding. Wanneer ik goede vrouwelijke *backing vocals* kan betalen, zal ik er niet over twijfelen om ze in huis te halen. Maar nu hebben we heel toffe jongens, hoor (*lacht*). Ze zingen trouwens geweldig.»

Veto: U hebt een Nina Simone-cover gedaan, ‘My baby just cares for me’. Bent u een grote fan?

Russell: «Zeer zeker, ze is dan ook één van de grootste zangeressen ooit. Niemand heeft een stem zoals de hare. Ze doet dingen waar niemand anders zich aan kan wagen zonder potten te breken.»

“We houden allemaal van thee!”

Veto: Verwacht u dat de nieuwe cd *My Favourite Letters* deuren zal openen?

Russell: «Ik denk dat hij dat al gedaan heeft. De eerste cd was een soort van verzameling van verschillende tracks. Deze is een afgevoerd project. Wie weet komen er nog mooie dingen uit.»

Veto: De vormgeving van de cd doet verdacht veel denken aan de animatiefilmpjes uit Monty Python.

Russell: «Ik was eigenlijk niet zo blij met het ontwerp van de hoes, maar goed, het is gedaan door een meisje dat ik ken van Brighton. Ik was op tournee toen het artwork ontworpen werd en plots was het klaar, waardoor ik er maar weinig over te zeggen heb gehad. Maar het heeft inderdaad wel iets

weg van die openingsscène van *Life of Brian*.»

Veto: Tijdens het concert maakte u grapjes over de Britse bandleden die backstage thee zaten te drinken. Wij dachten altijd dat niet-Britten de enigen waren die dergelijke grappen maakten.

Russell: «Maar we houden allemaal van thee! En van cake (*lacht*). Al moet ik nu natuurlijk zeggen dat Belgisch bier ook iets heeft, vooral Leffe dan.»

FRIVOOL

Dat de vrolijke Russell niet om een antwoord verlegen zit, is intussen al wel duidelijk. Het zou echter oneerlijk zijn om geen aandacht te besteden aan haar échte job: zingen. Wat deze soul-, jazz-, R&B- en vul-maar-aan-stem op het podium doet, is heus geen Heineken, noch kattempis. Ze staat, zoals het archetype van de

‘jonge, geslaagde artieste’ het wil, natuurlijk en onschuldig op de bühne, maar bespeelt het publiek al even virtuoos als de toetsenbordman zijn klavieren.

Belangrijker dan de nummers die ze brengt, is de samenstelling van de begeleidingsband — hoewel dat woord dan weer oneer aandoet aan de acht meer dan puike muzikanten. De ritmesectie doet stilletjes (waarmee we willen zeggen: in de achtergrond) wat ze moet doen, hoewel voor elk van de muzikanten wel een frisse jazz-solo is weggelegd. Alice Russell, die zich temidden van al dat talent ongetwijfeld in wonderland waant, wordt vooraan op het podium geflankeerd door een manasje-van-alles Mike, voor de vrienden. Die zingt — nu eens een paar octaven lager, dan weer een stuk hoger dan Russell — speelt viool, grapt en zweeft. En wat Mike vooral doet, is een tegengewicht bieden voor de frivole frontzangeres.

GLAZEN BOL

Russell was zelfs zo frivool — misschien wel een beetje licht in het hoofd — dat het af en toe iets te veel op een *insiders*concert begon te lijken. De talloze opmerkingen tussendoor konden het Belgische publiek niet altijd bekoren. Of zou het iets te maken hebben met het Britse gevoel voor humor? We blijven het antwoord schuldig.

Maar, zoals gezegd, de muziek maakte veel, zo niet alles, goed. Er zat *power* achter, gedrevenheid, passie en onmiskenbaar persoonlijk talent. De Britten hadden er duidelijk ook veel plezier in, niemand speelde op *automatic*. Dat de drummer niet echt zijn dagje had — een paar missers die evenwel zeer elegant werden weggewerkt — werd met de spreekwoordelijke kwinkslag en met de mantel der liefde toegedekt.

Zoals Alice Russell in het interview al stelde, helpt de grootte van haar platenmaatschappij haar niet in de voortstuwing van haar ster, maar desalniettemin is het duidelijk dat dit meisje — pardon, deze diva — een grote toekomst te wachten staat. Onze glazen bol laat er geen twijfel over bestaan.

Alice Russell: gezien, gesproken en goedgekeurd op 9 maart in Het Depot. Meer info www.alicerussell.co.uk